

ב' ד. שיחת פוראים ה'תשמ"ג.

בלתי מוגה

א. ידועה הוראת התורה ("תורת חיים", הוראה בחיים) ש"פותחין בברכה", וכן, בכלל הזרמנות יהודים נפשים ייחודי בהთווודות – איז הפעתה היא בעין של ברכה, ובלשון הכתוב: "ברוך הבא בשם ה".

ואם הדברים אמרוים בנוגע לכל התווודות – הרי אכן כשקו הוא בהთווודות הנרכבת ביום זכאי, ובפרט שההתווודות נערכת גם ביום זכאי – בית הכנסת בבית המדרש, "בית גדול", "شمגדלי בו תורה" ו"מגדלן בו תפלה" (מגילה כז, א) – אז הברכה היא פי כמה, עד להמשכת הברכה בתכלית השלים.

ב. והנה, שלימות עניין הברכה היא – כאשר הברכה נמשכת הן בנוגע לעניינים רוחניים והן בנוגע לעניינים גשיים. כמובן: אע"פ שעיקר מציאותם של בני קשורה עם עניינים רוחניים – "אתם קרוין אדם" ע"ש "אדמה לעליון", "יבצלונו כדמותנו", אף"כ, ירצה הנשמה ותלבשה בגוףשמי דוקא, וכמרואר"ל (ב"מ נט, ב) שהתורה "לא בשמיים במעמד ומצב דושמות בגופים דוקא, וכמרואר"ל" לא בשמיים היא", ולכן, וכך שהמשכת הברכה תהיה במלואה ובשלימות – חיבת היא להكيف ולחדור **בכל מציאותו של היהודי, גופו ונפש גם יחד.**

ובזה גופא – מכיוון שאי אפשר שהרוחניות והגשמיות יהיו במעמד ומצב שווה [כי] הניגוד שביניהם – כאשר שנייהם בתקפים – יוצר תנעה של "ויתרוצצו" כי, הרי בהכרח שאם יהיה **בתתగבורות על זולתו**. והרי מובן לכל בעל-声称 (אפשרו בשל הפשורות ביותר, כולל השכל דעתך בהמתית), שמכיוון שחיות הגוף היא ע"י הנשמה שבו וכן אצל כל בעלי-החיים, שחיות הגוף הגשמי היא ע"י הנפש הרוחנית שבhem (ולא להיפך), ועוד כי שכן הוא אצל מן ה"מדבר", ובמין ה"מדבר" גופא – "אתם קרוין אדם" ע"ש "אדמה לעליון" – הרי פשיטה שיעיר מציאותו של האדם היא הנשמה, וכן, היחס שבין הנשמה והגוף צריך להיות באופן דתתగבורות הנשמה על הגוף, התתగבורות הרוחניות על הגשמיות, ובסגנון אחר: התתగבורות האיכות על הכמות.

ובזה גופא – השלימות היא כאשר הגברת הנשמה על הגוף אינה באופן של מלחמה כי [כלומר], ש袂עד גוף הגברת מתחשב בזוק הרוחני לריבוי אכילה ושתי, "זולך וסובא", וכיו"ב, ואינו מעוניין להתחשב בזוק הרוחני שבדבר, וכן, עליו להלחם כנגד תאותות הגוף[], כי אם באופן שהוא מחק את גופו הגשמי שיתנגן – בפועל ממש – כפי הוראת הנשמה, ללא כל צורך בעין של מלחמה.

כלומר: אע"פ שעדיין לא הגיעו לטעם ומצב דאתהפה (שהז נחפת הגשמיות לרוחניות (באופן האפשרי) בתכלית השלימות), אלא עבדותיו היה באופן דאתהפה – אף"כ, מכיוון שסביר **בשכלו** (אך שעדיין אין מרגיש כן) שההנחה ע"פ הוראת הנשמה (ולא ע"פ תאותות הגוף) היא טובתו האמיתית, הרי ידיעה זו פועלת עליו להתנהג בפועל ממש ע"פ הוראת הנשמה, ללא צורך להלחם עם תאותות הגוף כי.

ועפ"ז מובן שהמשכת הברכה במלואה ובשלימות היא – כאשר הברכה חודרת מן בענייני הנשמה (רוחניות) והן בענייני הגוף (גשמיות), אשר הם במעמד ומצב דתגבורת הנשמה והrhoוניות על הגוף והגשמיות, ולא כל צורך במלחמה כי.

ג. ועוד עניין בהמשכת הברכה בשלימות – כאשר ברכה זו נמשכת (ברכה

מלשון המשכה) גם על כל הימים שלאazz, ככל ענייני טוב וקדושה שלימוטם היא בהיותם לא רק בשעת מעשה, כי אם באופן ד"פ "פעולה נשכת", על כל הימים שלאazz. ובפרט כאשר מדובר אוזות התוועדות הקשורה עם מאורע שהוא "אחדת השנה", ובענינו – התוועדות דפורים, דהיינו שיצטרכו להמנין שנה שלימה עד שהדבר יחוור וישנה בשנה הבאה (קריאת המגילה ושמיעתה – באופן של "דערעהרן" כי, וכי'ו' בשאר ענייני הפורים), מובן, שפעולות הברכה הקשורה עם התוועדות זו צריכה להימשך על כל השנה כולה, עד לימי הפורים בשנה הבאה, אז תומשך הברכה באופן עלה יותר, ביתר שאת וביתר עוז.

ובזה גופא ישנה הדגשה מיוחדת בנוגע לפורים: נוסף על זה שפורים הוא פעמי' אחד בשנה (כלל הימים טובים), הרי הוא גם יום אחד בשנה בלבד – דלא בחג הפסח שהוא בעשך ז' ימים, או סוכות (וון חנוכה) הנמשך ח' ימים – מכיוון שבפורים מודגשת עניין האחדות כי (cmbואר בכ"מ). וופיז' נמצא שצריכים לנצל את יום הפורים (יום אחד בלבד) בתכליית השליםות, כך שהשפעתו תומשך על כל ימי השנה כולה, עד יום הפורים בשנה הבאה.

וא"כ, ישנו בזה דבר והיפוכו: יום הפורים הוא יום אחד בלבד, וביחד עם זה – תפיקדו של "יום אחד" זה, לפחות בכל ימי השנה (ולאחדם) שכולם יהיו מושפעים וחודרים בהמצחת הברכות וכל העניינים הקשורים עם פורים, עד למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקרי".

ובאופן כזה מלאו יום הפורים את תפיקדו ושליחותו, ובleshon הזהר: "כל יומה ויום עביד עבידתי", ככלומר, שכל יום ויום צריך להיות מנוצל בתכליית השליםות בהתאם לעניינו ("ubbyidati") דיים זה, ובנוגע ליום הפורים – יום אחד שהוא "אחדת השנה" – עייז' שפעולתו נמשכת על כל ימי השנה כולה, עד ליום הפורים בשנה הבאה, אז יומשכו כל ענייני הפורים באופן עלה יותר, ביתר שאת וביתר עוז.

ד. וזהו כללות העניין ד"פותחן בברכה" – ע"פ הוראת התורה, ובהתאם ל"מנהג ישראל תורה הוא" – שכאשר יהודים נפגשים יחדיו, איז מברך איש את רעהו בברכת "ברוך הבא בשם ה'", וככאשר יהודי נפגש עם קו"ב מישראל, איז מברך הוא את כל אחד מהם וכולם יחד בתור מציאות של "ציבור אחד".

ומובן שברכתו של היהודי היא בכל לבו ובכל נששו ובכל מאודו – ע"פ תורה אדמור' הרוזן אשר הציווי "ואהבת לרעך כמוך" יש לו קשר והוא ה"כללי" לקיום הציווי "ואהבת את ה' אלקיך", שמצוות מובן, שקסם אהבת ה' לצרכיה להיות "בכל לבך ובכל נשך ובכל מאדך", כמו כן צריכה להיות אהבת ישראל "בכל לבך ובכל נשך ובכל מאדך". וענין זה מתבטא במיש' "ואהבת לרעך כמוך" – אז אהבה היא בכל לבו ונששו ומאוודו.

והברכה היא באופן כזה – שהمبرך עושה את כל התלויב בו שכל אלו שושאמעים ומקבלים את ברכתו יתנהגו גם הם באופן כזה, ככלומר, שגם הם יברכו ויספיו ויסיעו לכל אלו שנפגשים עמם, בכל לבבם ובכל נשם ובכל מאדם.

ובאופן כזה פועלות התוועדות את פעולה ("ubbyid ubbidati") – כפתגם כי'ק מוח' אדמור' נשיא דורנו, שכאשר שני יהודים נפגשים יחדיו, הנה נוסף על הדבר הפשוט שפיגישתם צריכה להביא תועלת וטובה לשנייהם, קריכה פגישתם להביא

תועלת וטובה ליהודי **נוסף**. ובאופן כזה גם טובותם האישית היא בשלמותה — בידעם שלל ידי השתדלות נועל דבר טוב אצל היהודי **נוסף** (שמצד עצמו לא היה מגיע לכך).

ה. והנה, כאשר יהודים נפגשים ייחדיו בתהוועדות דימי הפורים — מובן, שהמשמעות הברכה (וז"פ'ותחן בברכה") צריכה להיות קשורה — לכל ראש — עם העניינים המיחזדים דימי הפורים:

העinin המיחזד דימי הפורים הוא — מודגש במגילה: "כי הגדו לו את עס מרדכי", כלומר, שאצל כל אחד ואחד מישראל ניכר גלוי שהוא שיך ל"עם מרדכי", שעניינו של מרדכי — "לא יכרע ולא ישתחווה".

כלומר: גם כאשר יהודים נמצאים בಗלוות, במעמד ומצב ד"מפוזר וمفורד בין העמים" — עומדים הם **בכל התוקף** בכל ענייני היהדות, מכיוון **"ישנו עס אחד"**, היינו, ש"עם אחד" הוא במעמד ומצב ד"יישנו" — מציאות יש **בכל התוקף**, ולכן — "לא יכרע ולא ישתחווה". וכאמור — עניין זה מודגש אצל כאויא מישראל, שניכר עליו בגלוי שהוא שיך ל"עם מרדכי", ש"לא יכרע ולא ישתחווה".

ווסף לזה: בפורים מודגש ביותר כללות עניין השמחה — באופן עליה יותר משמחת ה"ימים טובים", עם היותם "מועדים לשמחה". וכפס"ד השווי"ע (או"ח ס"ס תקכט) שבימים טובים "חייבים ב"יד להעמיד שוטרים כו'" כדי שהשמחה תהיה באופן של מדידה והגבלה, משא"כ בפורים — השמחה היא באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה, וכפס"ד השווי"ע (או"ח סתרציה ס"ב) "חייב איןיש לבסומי בפוריא עד דלא ידע כו'".

وعניינו בעבודת האדם — עבודת הי מתוך שמחה, ככלומר, שאע"פ שהעובדה היא באופן של "קיבלה עול", ובלשון חז"ל (ברכוות ג, א): "יקבל עליו על מלכות שמים .. על מצות" — אין הכוונה שעבודת הי היא לעול ומשא עצמו, ולכן עם קיום עבודת הי בפועל ממש, הרי הוא **"נאנח" חיו או שאינו מרוצה מזו שצריך לעבד את עבדותיו, אלא אדרבה**: עבודת הי מתוך שמחה וטוב לבב, ועד לשמחה שלמעלה מדידה והגבלה — "עד דלא ידע".

וכאשר העבודה היא מתוך שמחה שעולה על גdotiy ופורצת כל מדידה והגבלה — אזី העבודה עצמה היא באופן של פריצת כל המדידות והגבילות, ככלומר, שפעולותיו בעניין הצדקה (הן צדקה בנסיבות כפשותה, והן צדקה ברוחניות), וכן בכל ענייני התורה וממצוותי — נעשות באופן שלמעלה מכל מדידה והגבלה.

ובזה מתבטאת המשכת הברכה הקשורה עם התהוועדות ביום הפורים — שלמרות שנמצאים עדיין בזמן הגלות, במעמד ומצב ד"מפוזר וمفורד בין העמים", ועוד כדי כך שכבר "יכלו כל הקיצין" ואעפ"כ "אינחנו לא נשענו", ומשיח צדקנו עדיין לא בא —震עפ"כ, נמצאים כל בניי במעמד ומצב ד"יישנו עס אחד", היינו, עמידה בתכילת התוקף בכל הקשור לעבודת הי, וכללות העבודה היא מתוך שמחה, עד לשמחה שלמעלה מכל מדידה והגבלה — "עד דלא ידע". וכל זה — לא רק בעת התפללה, לימוד התורה וקיים מצוותי, כי אם גם בנוגע לכללות העבודה ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעהו".

וכאמור לעיל — כל ענייני הפורים נMSCים באופן ד"פועלה נMSCת" על כל השנה כולה. וכמובן גם מזה שענייני הפורים מודגשים במגילה, שהיא נקראת ביום הפורים

ברכה לפני ולאחריו, והרי ברכה עיננה – ברכה והמשכה, היינו, לא רק פעולה בשעת מעשה, כי אם "פעולה נשכת" על כל השנה כולה.

ו. והנה, כאשר הקב"ה רואה שבניי – "עם קרובו" מלאים את תפקידם שליחותם באופן של מעלה מדידה והגבלה, הרי מכיוון שמדתו של הקב"ה היא "מדזה נגד מדזה", ובזה גופה כמה פעמים כהה – מובן, שהקב"ה מבטל את כל המדידות וההgelות דעתין הג寥ת

ובפרט כאשר בניי גוזרים שצורך להיות ביטול המדידות וההgelות דעתין הג寥ת – ומכוון ש"עמך כולם צדיקים", הרי "צדיק גוזר והקב"ה מקיים", כולם, שגם כאשר נמצאים בסוף זמן הgelות, נעל כבר העין ד"לכל בני ישראל הי' אור במושבותם" – כפי שהי' בימי צאתך מארץ מצרים", שעוד בהיותם במצרים (לפני יציאת מצרים), ולפני המכיה האחורה, נאמר כבר ש"לכל בני ישראל הי' אור במושבותם".

ותיכף לאחריו זה – "מיד הן נגאלין", ובלשון הגמara (מגילה ו, ב) : "מייסמך גאולה לגאולה", היינו, שמאガולות פורדים באיטים תיכוף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה עיי' משיח צדקנו, שתהיה בחודש ניסן – "כימי צאתך מארץ מצרים".

כולם: הגאולה העתidea נפעלת כבר בחודש אדר, ובנסיבות לימי הפורים, ובדרך מילא – הנה בבוא חדש ניסן נמצאים כבר בניי במעמד ממצב של גאולה, וזוכים לחוגג את חג הפסח באופן של "שמחה ואחרון עמהם" – בירושלים עיר הקודש, ובבית המקדש השלישי – "מקדש אדני כוננו ידיך", יונاقل שם מן הזבחים וממן הפסחים".

ולכל זה – מבלי הבט על ההעלם וההסתור בזמן הgelות, ובדוגמת הגזירה שהיתה בימי אחشورוש ש"כתבו שטנה גוי" (עזרא ד, ז), וכותצתה מזה הפסיכון את בניו ביהמ"ק כו' – מכיוון שモתביבלים כל הгалומות וההסתורים, כי כבר בימי הgalות האחרונים נעל כבר העין ד"לכל בני ישראל הי' אור במושבותם".

ובקרוב ממש יוצאים כל מגילות – "בנערינו ובזקנינו בבניינו ובבנوتינו", ובלשון המגילה: "מנער ועד ז肯 טף ונשים", ו"בימים אחד", וכולם ייחדו ביחד עם משיח צדקנו, באיטים תיכוף ומיד – "כעב תעופינה וכינויים אל ארכובותיהם" – לארצנו הקדושה, "ארץ אשר גוי תמיד עני ה' אלקיך בה מרשות השנה ועד אחרית שנה", ושם גופא – לירושלים עיר הקודש, "קרית חנה דוד", ושם גופא – לביham"ק השלישי, "מקדש אדני כוננו ידיך",

ולכל זה – מתוך שמחה וטוב לבב, "שמחה עולם על ראשם", ובמהרה ביוםינו ממש.

* * *

ג. כאמור, יש מקום לתמייה על כללות העין ד"התועדות" – שמתאספים רבים מבניי ביחיד, וביניהם ישנים כו"כ שהם במעמד ממצב ד"חכמים" ו"גבונם" כו', "כולנו חכמים כולנו נבונים כולנו יודעים את התורה", ואעפ"כ, באיטים כולם לשמעו את דבריו של ה"יחיד" (הרבי) במשך כמה שנות, ומיד שנה בשנה וכו' – דלא כוארה, מכיוון שיכולים ללמידה תורה ולעסוק בעשויות טובים בכך עצמן, לשם זకוקים לדברי התעוררות מוסר ויעזרך כו' כפי ה"יחיד"?

הנה המענה לשאלת זו – הבהיר כבר עיי' רבותינו נשיאנו, כדלקמן. ובהקדמה: עניינו של נשיא אמיתי הוא – לדאוג לצרכיהם של בניי, הן בענינים רוחניים והן בענינים גשיים. וכפי שמצוינו אצל הנשיא הראשון – משה רבינו – שעלה ידו ניתנת לבניי התורה ('משה קיבל תורה מסיני ומסירה כי''ו), ועל ידו ירד לבניי "מן", "לחם מן השמים", כלומר, שימושו דאג לבניי הן ברוחניות – תורה, והן בגשמיות – מן.

ואדרבה: לכל בראש ירד המן בזכותו של משה – בט"ו באיר, ורק אח"ב – בשעה בסיוון – ניתנה התורה לבניי עיי' משה, כלומר, שככל בראש דאג משה רבינו לצרכיהם הגשיים של בניי, ורק לאח"ז – לצרכיהם הרוחניים.

וכמו כן מצינו בהנחתו של הבש"ט – כמסופר בזכורנו של כי"ק מו"ח אדמוי"ר (ראיה התמים חוברת ב' עי' מז) אודות פועלותיו של הבש"ט בקרב בניי עוד לפני שנתגלה (שכבר אז היי "נשיא" דבנֵי, אף שלא היי בהתגלות כי), שככל בראש השתדל בטובותם הגשמית של בניי, ורק לאחריו זה (ועי"ז) השתדל גם בטובותם הרוחנית.

ומזה מובן, שכשר יש ליהודי שאלה או ספק בעניין מסוימים, וענין זה מעיק לו כי – בודאי נתנו רבותינו נשיאנו את הדרך המתאימה למצוא פתרון לשאלתו.

ובוגר לעניינו – ידוע סיפור החסידים אודות אדמוי"ר הזקן, הנשיא הראשון דחסידות חב"ד, שע"פ סיפור זה מתרצת השאלה דלעיל.

[ובಹקודה: למורות שלא שמעתי סיפור זה מכ"ק מו"ח אדמוי"ר בעצמו – הרי מכיוון שכוכ"כ מהחסידים סיפרו זאת בתוכן שוה (אף שישנם שינויים בפרטיו הסיפור כו'), אז קרוב לוודאי שתוכן הסיפור הוא אמיתי].

תוכן הסיפור הוא – שבשנים הראשונות להנחת נשיאותו של אדמוי"ר הזקן, הגיע קרל גולדל (עם רב) אל אדמוי"ר הזקן לבקשתו יוסטוב, יומה דפרא, וכי"ב. כאשר אדמוי"ר הזקן ראה מבعد החלון שמתאסף אליו עם רב – סגר את החלון (או התריס) ורצה להתחבא כו', שאלת אותה הרבנית לשפר הדבר, וענה, שאינו יודע מה רוצה ממנו כל הקחל הרב הזה, מדוע באים הם אליו ומקשים **מננו** שלימדים תורה! ענתה הרבנית – שהבינה שתפקידה לכובין את התפתחות הדברים כדבוי – ואמרה: הם באים אליך כדי לשמעו מכך מה שזכית לשמעו מרבק! כאשר אדמוי"ר הזקן שמע את תשובהה של הרבנית, ענה ואמר: אם כך הם הדברים – אמרו להם עוד ועוד (יזאנן און זאנן): ואז פתח את החלון ודלתו כו', ואמר תורה (או שיחה וכיו"ב) בפני החסידים!

סיפור הנילו הוא בבחינת "תורה שבבעל-פה" – סיפור ששמעו מפי חסידיים. ונוסף לכך – כתוב זאת אדמוי"ר הזקן בעצמו, כדלקמן. וא"כ, הרי זו בבחינת "תורה שבכתב", ועד שענין זה נכתב אודות ספר תניא קדישא – "תורה שבכתב" דתורת החסידות (כהגדורת כי"ק מו"ח אדמוי"ר אודות ספר התניא):

ב"דף השער" דספר התניא, כותב אדמוי"ר הזקן אודות ספרו: "ספר לקוטי אמרים... מלוקט מפי ספרים ומפי סופרים" – שזהו אותו תוכן והנקודה דסיפור הניל, כאילו תורה של אדמוי"ר הזקן אין בה שם חדש, כי אם – כביכול – מה שהליקת "MPI ספרים ומפי סופרים".

ועדי'ז מובן בוגע לעניינו – (אלא שאצל אדמ"ר הוזן הי' הדבר קשור עם עין של עונה כו', משא"כ בוגע לאנשים כערכנו כו') :

ישנם עניינים שצריים לשמעו "MPII טופרים" וללמודו "MPII ספרים". וכיוון שלאו כל מוחא סביל דא – להיות בעל מלאכתו ולעסוק בכלוקט העיניים המבוarius בספרים, ובפרט שמדובר אודות עניינים המפוזרים בספרים רבים כו', ומה גם כאשר מדובר אודות השמעה "MPII טופרים" (שלא כל איז זכה לכך כו') – אזי ממנה הציבור יכול את ה"יחיד" שהי' בטל מלאכתו [ע"ז המבוואר בפרש"ז (והרמב"ז בתשובתו הידועה (פרק א' סק"ג) בפירוש דברי המשנה (מגילה ה, א) "איזו היא עיר גדולה כל שיש בה עשרה בטולין" – שהו בטLIN ממלاكتון, שלא תהיא להם שום מלאכה אלא עסקי ציבור ותלמוד תורה כו'], כולל – בטל מלאכתו ביחס ללימוד התורה לעצמו, כדי שיוכל להתמסר לעסוק בצרכי ציבור, לפחות "MPII ספרים ומפי טופרים", והן "MPII אמרים" כפשווטו, והן מספרים וסופרים שלפניהם ולאחריו, ולברא זאת (בעל'פה או בכתב) בסגנוןם ובלשונו, ובתוספת העורות ומראי מקומות וציוונים, כדי להקל על השומע והלומד.

ומוקם, שבচחו של הציבור למונת את ה"יחיד" למטרה כזו – שם שבচחו של היהודי להרים חטה אחת מתוך הכרוי ולהפרישה ליתרומה, כי התורה נתנתה כה לבניי להקדיש חטה זו לשם "תרומה" עברו הכרוי כולם, ובבלשון הידוע: חטה אחת פוטרת את הכרוי. ומה זה גם לאידך – שה"יחיד" צריך לדעת שהוא חטה (שההפרישה) מתוך הכרוי, ככלומר, היותו במעמד ומצב זה הוא – בכחו של הציבור שהכתירוהו לכך, מכיוון שהتورה נתנה כה לבניי להפריש חטה אי מתוך הכרוי שתהיה קדושה ליתרומה".

ומזה מובן גם שאין הכוונה שה"יחיד" המדבר הוא רק "משפיע" והশומעים הם רק "מקבלים" – כי אם שכל אי מהס הוא הן "משפיע" והן "מקבל", כմבוואר בהקדמת אדמ"ר הוזן לספר התניא בוגע לשני יהודים שא' מהם מסיע לחבירו בעניין תורה כו' – שע"ז מאיר עני שניהם הוו", ככלומר, שנפעל תוספת אור לא רק אצל השומע, וכי'פ – באותה מידה.

עד שהמשפיע והמקבל מתאחדים שניים למצוות אחת, כמו בשון הכתוב "מאיר עני שגיית הוו" (ולא "מאיר עני זה זהה", וכיוו"ב) – שהמשפיע והמקבל הם בתיבה אחת – "שניהם". וטעם הדבר – מכיוון שדברי התורה (הלכה או אגדה, דברי עידוד וכיו"ב) מאחדים את המדבר והשומע למציאות אחת.

ח. עפי' מובן גודל מעלהה של הטענות – כאשר בו"כ מישראל מתחספים יחדיו כדי לסייע ולעוזר איש את רעהו בעניין תורה ומצוות (מכיוון ש"מאיר עני שניים הוו"):

כל יהודי ישנו תפקיד ושילוחות בעולם – "אני נבראי לשמש את קוני", כל אחד ואחד לפי עניינו – "עבד עבדתיך" (עבדודה שלה). ומה מובן שכן יהודים (ועאכ"כ יהודים ובית) עוזרים וمسייעים איש לרעהו במילוי התפקיד והשליחות ד"ל שימוש את קוני" (ובפרט כאשר העוז והסיעו הוא באופן ד"בכל לבב' ובכל נפש' ובכל מאדק", בהתאם לציוויל "ואהבת לרעך כמוך", כי"ל ס"ד) – נעשית כללות העובדה בזריזות ובשלימות יותר, כמוון ממש' בגמורא (סוטה לד, א) שכasher ב' אנשים נושאים משא ייחדיו, אזי בזמנים לשעתו משא כבד יותר מההיו יכולם לשאת

אם כל א' מהם hei נושא את משאו בפי'ע, מכיוון שישנו הסיווע שא' מסיע לעשוי.
ומכיוון שככלות עבדתו של היהודי ("לשמש את קונו") בענייני קדושה היא באופן
של "אין סוף" – הרי מובן, שככל שיגדל העזר והסיווע שמקבל מhabiroו, עדין ישארו
ענינים רבים – נעלים יותר – שיוכל להסתיף ולהתגיע בהם.

וכידוע סיפורו כי מוח'ץ אדמוי'ר אודות הצ"ץ, שכן אשר אדמוי'ר הזקן הצעיר
לצ"ץ – נכו – שיתן לו זדויות בתורה באופן של מתנה, סירב הצ"ץ לקבל זאת,
באמרו שרצו לנו להתייגע על דברי תורה באופן ד"ג עתידי ומצתתי". ולאחר מכן זמן מסוימים,
התחרט הצ"ץ על זה שלא הסכים להצעתו של אדמוי'ר הזקן, בהגיעו לידי מסקנה
שהכל בראש הי' צריך לקחת מה שנוטנים לו במתנה, ובקשר לעניין היגיינה בתורה –
הרי כמה שיתנו לו במתנה, ישארו עדין ריבוי ענינים שיצטרך להתייגע בהם, כי כל
מה שאדם מוגבל מສוגל להבין ולדעת בתורה – הרי זה שלא בערך כלל לגבי אמיתיות
ועיקר התורה שהיא באופן ד"אין סוף", כמו"ש "ארוכה הארץ מדה ורחבה מים ים".
ועדי'ז מובן בנווגע לעניינו – שלאחרי כל העזר והסיווע שמקבל מhabiroו, ישארו
עדין ריבוי ענינים שיוכל ויצטרך להתייגע בהם, וכך, עליו להשתדל לקחת את מלאו
העזר והסיווע שיכول לקבל מhabiroו, כדי שעבדתו תהיה בשלימות נעלית יותר, ואז
יתיגע על ענינים נוספים יותר.

ועפי'ז מובנת גודל מעלהה של "התועדות" שבה מטאפסים ורים מישראלי כדי
לסייע ולעזר איש לרעהו, ובפרט כאשר מקשרים את ה"התועדות" עם אמרת דברי
תורה – אז נפעל העניין ד"כל הקורא ושונה הקב"ה קורא ושונה כנדדו", בדוגמת
כללות העניין ד"מתן תורה" – "ויריד הו"י על הר סיני" – כפי שהי' בפעם הראשונה
(ראה תוי'א יתרו סז, א), שמהז מובן לאיזה עילוי ודרגא יכולים לבוא ע"י התועדות
זו.

ומזה מובן שכןשר שני יהודים (ועאכ"כ רביהם מישראל) נפשים יחדיו – בכחם
לכבות את העולם כולם! ובמכו"ש וקי"ו: אם בנווגע ליחיד מישראל פסק הרמב"ם (הלי'
תשובה פיג' ה"ד) שכןשר "עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולם
לקף זכות וגרם לו ולחמו תשועה והצלחה", הרי עאכ"כ שכן הוא כאשר מדובר אודות
צירוף של רביהם מישראל, ריבוי מעשים טובים כי.

ט. והנה, אם הדברים הניל'/amorim בנווגע לכל התועדות – הרי עאכ"כ שכן
הוא בנווגע לתועדות הקשורה עם ימי הפורים:

נתבאר לעיל (ס"ה) שהעלילו המיחוץ דפורים ביחס לשאר המועדים, מתבבא בכך –
שבפורים נמצאת יוזדי בתנועה של מעלה מכל מדידה והגבלה, ועוד כדי כך שעיף דין
התורה (שבכללות הרי זה דבר המדוד ומוגבל) נקבע שחייב איניש לבסומי בפוריא עד
דלא ידע", למעלה מדידה והגבלה.

ועפי'ז מובן שבעמדנו ביום עלה כזה – "יום גרים" – שמודגש בו כללות
העובדת באופן של מעלה מכל מדידה והגבלה – הרי בודאי שצריכים לנצל את מלאו
העזר והסיווע הקשור עם יום זה,

לכל בראש – העזר והסיווע הקשור עם עצם מעלת ימי הפורים, וכן העזר והסיווע
שבכללות עניין ה"התועדות" – שיהודוי א' עוזר ומסיע ליהודי שני, ובפרט התועדות
הנערכת בזמן זכאי ובמקום זכאי (כג'יל ס"א), וכן העזר והסיווע הקשור עם דברי

התורה שנאמרים בחתנוועדות זו – כאמור לעיל אודות גודל העילי דאמירת דברי תורה, שזו בדוגמת כללות העין ד"מתן תורה".

וכאמור לעיל – מכיוון שישם הפורים הוא יום אחד בלבד, ובאופן ד"אחת בתשנה" – לכן, צריכים להשתדל נצל אל כל המתנית כה דימי הפורים בשלמותה ובמלואה, כך שהשפעתה תחזר על כל השנה כולה.

ג'. כאשר מדובר אודות ליום והוראה מענייני הפורים – הרי לכל בראש יש ללימוד ולבאר את ההוראות שלמים ממהספר במגילה, שהיא אי מכ"ד כתבי קודש תורה שבכתב, "תורה" מלשון הוראה, ו"תורת חיים" – הוראה בחיים.

ואע"פ שכבר למדו את ההוראות הקשורות עם סיפור המגילה – בימי הפורים שעבורו (בשנה שעברה, ובשנים שלא פגינו) – הרי ידועה הוראת התורה ש"בכל יום ויום יהיו בעניין חדשים", ויתירה מזו: "חידשים" ממש (לאו כי"ר הדמיין) – כגירסת הספרי שהובאה גם היא בפרש"י על התורה (עקב יא, יג): "שיהיו עליהם חידשים כי", שמצויה מוכרכה שענן זה ("חידשים" ממש) מתאים גם ע"פ פשטוט של מקרא.

אבל לאידך – מעד טبع בני אדם (כפי שהתבע בהם הקב"ה), הנה כאשר מדברים אודות "דבר חדש" שלא דובר אודותיו בשנים שעברו – אין צורך להתייגע ולפעול שקרירות ולימוד המגילה תהיה באופן ד"חידשים" ועד לי"חידשים" ממש, מכיוון שישנו דבר חדש ממש, ע"ז נקל יותר לפעול את העין ד"חידשים" בוגרנו לכל שאר ענייני המגילה (אף שכבר למדו אודותם בשנים שעברו).

ולכן, כל רב שנוהג להשמע את דרישתו בפני קהילתנו בזמנים קבועים (מידי שבת בשבתו, וכיו"ב) – הנה בבריתו "דרשן" אמרתי (הרואי לשם), משתדל הוא לשור ולהוסיף בדרישתו "רעינו חדש" – בהוספה על הדברים השיעיכים בכל שבת ושבת באופן שונה. ורק באופן כזה מצילו הוא לכלות את העין ד"עליבתים" בדרישותיו – גם בחלק ה"דרשה" שכבר שמעו ממנו כמה פעמים.

ומובן ההכרח והצורך להשתדל ככל האפשר שייהי נקל יותר לקיים את הציווי ד"בכל יום ויום יהיו בעניין חדשים", ו"חידשים" ממש (ע"י הוספה רעינו חדש, וכיו"ב) – מכיוון שהוא ענין שוגע למבצע ("המעשה הוא העיקרי", היינו, שהמעשה בפועל הוא נעלם יותר, בירת חיות, וכיו"ב).

יא. והנה, בוגר ללימוד הוראה מסיפור המגילה – ישנו עניין מסוימים (שרוצים להעלות על הפרק בהזמנות זו) שעדיין לא דובר אודותיו (מן כמה סיבות) בשנים שעברו, הן בד' אמות אלו, והן בד' אמות (דוחוגים) אחרים, כדלקמן.

وعניין זה קשור עם הפסוקים **שבהתחלה** המגילה – אף שלכוארה אין להם כל קשר עם כללות סיפור המגילה אודות הנט דפורים, ובוודאי שאינם קשורים עם "תקפו של נס", כי "יתקפו של נס" מתחילה מהפסקוק "בלילה ההוא נדדה שנת המלך" (שלכן ישנה דעתה שהחוב ذكريאת המגילה הוא – "מביליה החוא" (מגילה יט, א)).

כלומר: ע"פ שישנה דעתה שהחוב ذكريיאת המגילה הוא רק מהפסוקים שבהם מדובר "תקפו של נס" (ו"ו, ר"י "אלו ALSO ואלו דברי אלקים חיים") – ע"פ"כ, מכיוון שהפסוק ד" בשווי (או"יח סתר" צ"ג) הוא ש"צריך לקורותה בלילה", מתחילה ועד סופה, מובן, שיש ללמד הוראות מכל פסוקי המגילה, כולל הפסוקים **שבהתחלה** המגילה ממש, למרות שלא מסופר בהם אודות הנט עצמו.

יב. בהתחלת המגילה מסופר אודות המשתחה הנadol שערך המלך אחשורוש, ובין הדברים שהוושם עליהם דגש מיוחד – ה' גם העניין ד"לעשות כרצון איש ואיש", כלומר, ששםחה אמיתי שייכת רק כאשר ההנאה היא מותן השתדלות מיוחדת "לעשות כרצון איש ואיש".

ומ"ש "לעשות כרצון איש ואיש" – אין הכוונה לב' אנשים הדומים זה לזה (פחות או יותר), כי אם גם כאשר מדובר אודות ביאנשים שהם רוחקים זה מזה מן הקצה אל הקצה, כמוואר בגמרה (מגילה יב, סע"א) שמי"ש "כרצון איש ואיש" קאי על "מרדי כי והמן", "מרדי כי – דכתיב איש יהודי, המן – איש צר ואובי". ונמצא ש"לעשות כרצון איש ואיש" כולל את כל האנשים שהיו שייכים למלכותו של אחשורוש, מכיוון שכולם נמצאים ונכללים בין הקצוות המונгодים בתכליות – מרדי כי והמן.

ומזה למדים הורהה הקשורה לאופן הנהגת ויחס מלכות המדינה כלפי האנשים שנמצאים תחת משטר המדינה, כדלקמן.

ובהקדים: לורות שמברא במדוזיל שבכל מקום שנזכר במגילה "המלך" – קאי על הקב"ה, מלכו של עולם, שהוא הי"מושל בכיפה" האמתי בכל העולם כולו, וכמרומו גם בשם "אחשורוש" – שי"אחרית וראשית שלו", אעפ"כ, ידוע הכלל שי"אין מקרה יוצא מידי פשוטו", ואדרבה: בעת קריאת המגילה, נוגעת – לכל ראש – הכוונה אודות הפירוש הפשטוט (ועל זה קאי הברכה שלאחרי קריאת המגילה בנווגע לעניין הברכה והפכה וכו'), אלא שצרכיכם לדעת שענינו של "המלך אחшורוש" פשוטו – קשר ונשתלשל **מאמיתת** העניין ד"המלך אחשורוש", דקאי על מלכו של עולם, שאחרית וראשית שלו, וכי"ב בנווגע לשאר פרטי המגילה.

ומכך שסיפור המגילה הנ"ל מתיחס לאופן הנהגתו של המלך אחשורוש (פשוטו) עם כל האנשים שהיו בכל המדינות אשר מהווים ועד כוש מלכות אחשורוש – מובן, שסיפור זה בתורה (יתורת חיים", הורהה בחייים) מהווה הורהה בנווגע לאופן הנהגנה דמלכות המדינה ביחס לכל אנשי המדינה, הן יהודים, והן (להבדיל) אומות העולם.

וההוראה היא – שכדי שהיוו שלכל א' מבני המדינה יהיו באופן אנשי ונורמלי, בהכרח **שינטן חופש לכל א' מבני המדינה** (יהודים וגויים) לחיות בהתאם לרצונו ומცפונו – "לעשות כרצון איש ואיש".

וזהו ההוראה המודגשת בסיפור המגילה אודות הנהגתו של אחשורוש בעריכת המשתה, "לעשות כרצון איש ואיש" – כלומר, לא להזכיר ולומר שנונתנים **כל טוב** לכל א' מבני המדינה (כי המושג ד"טוב" יכול להתפרש בכוכ' אופנים וכו'), אלא ההדגשה היא – "לעשות כרצון איש ואיש", כלומר, לתת את ה"חופש" של כל א' מבני המדינה יוכל להתנהג בהתאם לרצונו הווא, מבלי שאף א' יכפה עליו דבר שהוא ביגוד לרצונו ומცפונו, וכי"ב.

יג. ומכאן באים לעניין כאוב ביותר, שנעשה חמור יותר בפרט בזמן האחרון – שישנו חלק גדול מבני הנקצאים המדינה כזו ששוללים מהם את האפשרות להתנהג בהתאם לרצונות, **היפך** העניין ד"לעשות כרצון איש ואיש". וכפי שהדבר מתbeta – לכל בראש – בשלילת חירותם לשנות את מקומם ולמצאת מגבלות המדינה היהיא.

ועניין זה אינו קשור כלל עם כלות השקוי"ט אודות שיטות של אלו הקובעים את אופן המשטר במדינה הקיימת, ככלומר, איזו היא השיטה הנכונה במשטר המדינה, אם השיטה המקובלת במדינה הקיימת, או השיטה המקובלת ב"עצמאות-על" אחרת, וכי"ב – כי באיזה אופן שתהי שיטת המשטר כו', הרי שלילת החופש מתושבי המדינה שלא יוכל להתנהג בהתאם לרצונם – היא **בנייה** מוחלט אפילו ל"חוקת-היסוד" של המדינה הקיימת, ובניגוד מוחלט להנאמר ב"מגילת האו"ם" שעלי חותמה גם המדינה הקיימת!

אפילו אם האמת הייתה בדבריהם, שהם מעניקים לכוא"א מתושבי המדינה כל טוב הדורש כו' – הרי עצם העובדה ששוללים מהם את האפשרות לצאת מגבולות המדינה, איןנו מאפשר לחיות חיים אנושיים הרואים לשם – "לעשות כרצון איש ואיש".

משל למה הדבר דומה – לאדם היושב בביית-האסורים, שעם היותו של ברמ"ח אבריו וSSH'יה גידיו, ועד שאין לו אוגות וטרdot הפרנסה, מכיוון שננותנים לו קורת גג ולכל הפחות לחם צר ומים לחץ, ואילו בהיותו מוחוץ לכתלי בית האסורים hei צרייך להתייגע כדי להשיג זאת – "בזיעת אפק תאכל לחם" (ובפרט אם hei רוצה להשיג יותר מאשר לחם צר ומים לחץ בלבד), וכמו כן נותנים לו שירות רפואי – במקרה הצורך, ועד שננותנים לו עניינים שהם בבחינת מותרות – כנהוג במדינה זו שננותנים לאסירים ספרי קריאה ולימוד, וכך מנו ישים במס' בביית-האסורים חדרים ואולמות עבור כו"כ ענייני תעונג כו' – הרי לאחר מכן כל יוושב הוא **בבית-**האסורים, ואינו בעה"ב על עצמו כלל, מכיוון שנשללה ממנו האפשרות לצאת מחוץ לכתלי בית-האסורים!

עוד כדי כך – שהיוזא מבית-האסורים הוא אי מארבעה שחיבבים להודות, ככלומר, שחיביב לברך "הגומל" על יציאתו מבית-האסורים, מכיוון שהי' מעונה בכבלי ברול, וכי"ב.

עוד"ז מובן בנוגע לנדו"ד – שאפילו את"ל שאמנים נותנים ליהודים שבמדינה ההיא את כל הדרוש להם, הרי עצם העובדה ששוללים מהם להחליט מרצונים על מקום מגורייהם, ואסירים עליהם לצאת מגבולות המדינה (ולא רק ממשך זמן מסויים, לשעה קלה, יום אחד, שבוע או שנה וכו', כי אם ממשך כל ימי חייהם, וכן בנוגע לזרען וורען זורם עד עולם) – מהוה הפרת חירותו של האדם באופן חרור ביותר, וניגוד מוחלט להנenga האנושית באופן ד"ל"לעשות כרצון איש ואיש!" – ומה שונה הדבר מאדם היושב בביית-האסורים, שאין ביכולתו לצעת משם??!

וכאמור – גם כאשר נותנים את כל הדרוש, "וأتנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את **חלב הארץ**",Auf"כ, עצם העובדה שמכריחים להשאר ב"ארץ גושן", ולא נותנים רשות לצאת משם, למורת שמקשים וצוקים שרצו נצאת מהארץ הקיימת – הרי זה בדוגמה ב**בית-האסורים**!

יד. והמעשה הוא העיקר:

ע"פ הידיעות המגיעות אודות מצחים של היהודים הנמצאים "מאחוריו מסך הברזול" – מובן, שכא"ז מוכחה לעשות עתה את כל התלוי בו לשינוי המצב הקיים שם, מכיוון שהוא עניין שהזמן גורם.

ולכן, כדאי וכוכו וטוב ושר (כל טיו' הלשונות כו') שכוא"א יחליט להשתדר בעניין זה לפי עניינו — הוא "חווטב עץך ושובב מימיך", ועאו"כ "ריאיכם שבטיכם", שיש להם השפעה על הציבור כו' — לעורר את דעת-הקהל אודות גודל ההכרח למתת חופש לאדם באופן ד"ל "לשות כרצון איש ואיש".

ומובן שהפעולה בזזה צריכה להיות בהתאם למתחאים — שלא להתגרות כו', כי עניין של התגרות עלול להביא לידי תוצאות היפות, כי אם להציג שנקודה זו — "לשות כרצון איש ואיש" — מחייבת גם ע"פ שיטות, ואדרבה: הם **מתגאים** שהחכים במידינתם מיסודים על הרעיון של נתינת חופש וחירות לכל אדם, "לשות כרצון איש ואיש!"

וכאמור לעיל — אין לערב נקודה הניל עם הפלוגתא אודות שיטם בונגע לחקריה והשקבת חיים, פוליטיקה, כלכלה וכיו"ב, כי אם להציג את הנקודה הקשורה עם חירותו של האדם — "לשות כרצון איש ואיש".

ולמרבה הפלא — דיברו אמנים אודות נקודה זו, אבל רק בדרך אגב, ובקשר לפלוגתא בונגע לשאר עניינים, ולכן, כאשר מדברים אודות כמה נקודות בבת אחת, או נטיפים לנקודה צדנית השנווי במחולקת, ומשום זה לא מקבלים גם את העונה הברורה ופשטה, למרות טענה זו מצ"ע היא בעלת תוקף מיוחד מיהוד, שהיתה יכולה להתקבל — אם לא היו מערבים אותה עם עניינים נוספים. ועוד פתגום העולם ("היאינו אמראי אינשי") שהחבל נקבע במקומות החלש, ככלומר, שכן יש מקרים כמה טענות ביחס (בדוגמת החבל שמורכב מכמה חוטים) — נטיפים לטענה החלה, ובדרך מילא לא מתחשבים כבר גם עם העונה החזקה.

משא"כ כאשר ידבו אך ורק אודות הנקודה האמורה, מבלי לקשר זאת עם שאר נושאים — אז ישנה אפשרות ותקווה חזקה שכולי האי ואולי תתקבל טענה זו בהצלחה (ואפילו אם לא תתקבל במאות האחים, תתקבל עכ"פ ברובה דרכו), כשם שהצליחו בעניינים אחרים כו'.

טו. והנה, כאשר רוצים לפעול חידוש מסוימים בעניין הקשור עם הנהגת הטבע (כבעניין האמור לעיל, לפעול למען היהודים שמאחורי מסך הברזל שיוכלו להיות באופן ד"ל "לשות כרצון איש ואיש") — צריכים לכלראש לקשר זאת עם חידוש בעניין שלמעלה מדרך הטבע, ועי"ז יכולים לפעול גם בעניין הקשור עם דרך הטבע.

וע"ד המדבר כמ"פ אודות ההתעסקות בענייני פרנסה, שאע"פ שאמרו חז"ל (נדיה ע, ב) "מה יעשה אדם ויתעורר, יربה בסchorה כו'", עליו לדעת שהעסק (והריבוי) בסchorה הוא בבחינת עשיית "כליל" בדרך הטבע בלבד, שבו תומשך ברכמו של הקב"ה בעניין העשירות, אבל העיקר הוא — "ברכת ה' היא תעשיר", "ה' אלקיך הוא הנוטן לך כח לעשות חיל".

וכמשל הידעו (שאמר א' המגידים — המגיד מודבנה, או "מגיד" אחר הרاوي לשם) לאדם שאינו עסק בעשיית "ארנקים", באמרו שאינו עוסק בזוה לשם מסחר, כי אם מתוך תקווה שיהי' לו הרבה כסף, וכן מכין הוא כו"כ "ארנקים", כדי לשים בתוכם את הכסף!

במשל זה מבין כל א' עד כמה הנהגה כזו היא שלא במקומה, והיפך השכל לגמרי: "ארنك" מביא תועלת — רק כאשר יש **כسف** לצריכים לשים בתוך ה"ארنك"; אבל אדם

שעוסק כל ימי בעשיית "ארנקייט", ואינו נוקף אכבע במים קרים כדי להשתכר פרוטה לפורטה — אין תועלת כלל בכל עמלו, מכיוון שהוא חסר לו העיקר!

עד"ז מובן בוגר לIALIZED: ההתעסקות בענייני פרנסת היא בדוגמת הכתנת "ארנק" עבור הכספי, ככלומר, עשוית "כללי" בדרך בטבע כדי שיכל לקבל את פרנסתו מאות הקב"ה. ומכיון שההעיקר היא ברכתו של הקב"ה, "ברכת ה' היא תשירר", נמצא, שאשר אדם מתעסק בעשייתו "כללי" בלבד (ענני מסחר כי), ואינו עושה מאומה כדי לזכות ברכותו של הקב"ה (ע"י ההתעסקות בענייני התורה ומצוותי כי) — הרי הנגנות היא אותה אדם שעוסק כל ימי חייו בעשיית "ארנקייט", ואינו עושה מאומה כדי להרוויח פרוטה לפורטה!

ואדרבה: ככל שמוסיף בעשייתו "כללי" ("ארנק") שייהי גדול יותר — עליו להוסיף לכל בראש וביתר שאת וביתר עוז בהשגת הכספי והזובב ואבנים טובות ומרגליות שעבורם מכין את ה"ארנק", ובנמשל — להוסיף עוד יותר בפעולות האמיתיות שעל ידו נשחת ברכת ה'.

ובוגר לעניינו: כדי שתהיה הצלחה בהשתדלות החדש בעניין דלעיל לפועל למען חירותם של היהודים שמאחורי מסך הברזל, ישיאפשו להם "לüşות כרצון איש ואיש" — צריים לקשר זאת עם השתדלותו הכי גדולה בעניינים רוחניים שעיל ידם נשחת "ברכת ה'" בכלל, ובפרט בעניין זה, כדלקמן.

טו. מסופר במדרשי חז"ל שהמשכת ברכת ה' בוגר לכללות העניין דנס פורים נעללה ע"י "קול גדי" — קולם של ילדי ישראל הקטנים, תורהם ותפלתם, כסופר בארכה במדרשי חייל (אסתריר פ"ט, ג) שמדרדי אסף תינוקות משישראל, ועסקו ייחדיו בתפלה ובלימוד התורה [ובפרט לימוד הלכות מצות העומר מגילה טז, א. אסתיר פ"י, ד] — אף שהלכות אלו שייכות לביהם"ק, ובאותו זמן הופסק בניו ביהם"ק (כנייל ס"ו), וכאשר הגיעו קולם לעמלה, אמר הקב"ה "מה קול גדול הזה שאני שומע בגדיים וטלאים, עמד משה ורבינו לפני הקב"ה ואמר, לא גדיים וטלאים הם, אלא קטני עמק" שהם שרוים בתענית קו". וכותואה מזה — הנה לא זו בלבד שנתבטלה הגזירה, אלא אדרבה: "וְהַפּוֹךְ הוּא" — שמהה גדולה ביותר, "עד דלא ידע".

ועפ"ז מובן שהשתדלות בעניין האמור לעיל צריכה להיות קשורה עם השתדלות מיוחדת בוגר לחינוך בניווניות ישראל — "UMBACH חינוך", ובמיוחד — קטנים וקטנות, לפני בר-מצווה ובת-מצווה, כפשות לשון המדרש: "קול גדי", "קטני עמק", "דקה איל רך על גודלים, שנקראים קטנים ביחס להקב"ה כי, כמו באכמה מפרשים, כי אם) על קטנים ממש — אין עניין יוצא מידי פשוטו.

ובפשות — להשתדל ביותר בכל הקשור לחינוך בניווניות ישראל באופן המתאים, לחנכים שידעו אודות שיוכותם לי"ע מרדכי" — "כי הגידו לו את עם מרדכי", ומכיון שישיכים הם לי"ע מרדכי", הרי הנגנות הטבעית היא באופן ד"לא-יכרע ולא ישתחוה" (כנייל ס"ה).

יז. מובן גם פשות עד כמה גדולה החשיבות והצורך בהשתדלות בעניין החינוך — כי לאחר כל ה"ICHMOT" שישנס מוסדות רבנים המתנהלים ברוח היהודות, ובهم מתהננים ילדים רבים באופן המתאים ליהודים, הרי עידין ישנו מספר גדול של ילדים ישראליים בהם בבחינת "שה אובד" ב"מדבר העמים"!

צריכים להשתדל לא רק על מספרם של ילדי ישראל שנמצאים כבר במסודות חינוך הרואים לשם, אלא צריכים להסתכל גם (ובעיקר) מה קורה עם אלו שנמצאים במעמד ומצב ד"תיעתי כשה אובד", אותן ילדי ישראל – "גדילים וטלאים" – שחולכים ותועים ב"מדבר העמים"!

וכאשר ערכיכם "חשבו" ומשווים את מספרם של ילדי ישראל שתועים ב"מדבר העמים" לעומת מספרם של ילדי ישראל שלומדים תורה ה' משך כל היום כלו, ואפילו כאשר יטרפו אליהם את מספר הילדיים שלומדים תורה ה' אףלו חצי ים או אפילו שעה אחת ביום בלבד – הנה גם כאשר מדובר עיר ואס' בישראל, כיון יורך, שיקאגה, וכיו"ב, הרי המצב הוא מבהיל ביתר!

למרות שנמצאים במדינה כארה"ב, שבה יש רשות וכיולה כלל אחד ואחת להתנהג כפי רצוננו ומצונו, "לעשות רצוננו איש ואיש", "ויאל היהודים ככתנים וכלשונים",

[ישנס מדיניות שבהם המצב הכלכלי דורש לנתק את הילדיים מלימודיהם כדי שיוכלו לסייע להוריהם בפרנסת הבית כו', כמו כן ישנס מדיניות שבהם לא ניתן אפשרות להעניק לילדים חינוך יהודי אמיתי; אבל בחסדי ה' נמצאים אנו במדינה שבה לא קיימות הגבלות הניל, אלא אפשרויות לכל Ai להנץ את בניו ובנותיו "רכזו איש ואיש", ועוד שנותנים עור וסיווע עבור חינוך ע"פ רצון ה', שענין זה נכלל במ"ש "לעשות רצון איש ואיש" – "ה' איש מלחמה", שזוהי המלחמה עם כל החשכנות ומדידות והגבלות שהם היפך הקדושה כו'.]

اعפ"כ ישנס הורים וביס' לא רק מקרים בוודאים או מעוט בלבד) ששוכחים לממרי שקיים המושג "אל היהודים ככתנים וכלשונים", ככלمر, שאורה החיים של יהודים צריך להיות באופן שונה מארוח חיים של שאר אומות העולם, ומכיון שנמצאים במעמד ומצב ד"מפוזר ומפוזר בין העמים", מניסים הם לרדוף ולאimax לעצם את אורח החיים של כל העמים, רחמנא ליצלן!

וכתוואה מכך – שלוחים את ילדיהם לבתי-ספר כאלו שם מקבלים הם חינוך שהוא היפך דרך הישר, ועאכוי"כ – היפך היהדות! "עס אויז ניט קיין חינוך וואס פירט די קינדער, נאר וואס פארפירט די קינדער!"

במקומות לתה להם חינוך ע"פ תורה ה', ובאופן ד"תורתך בתוך מעי", שמצו גDEL יلد היהודי בראיה ברוחניות ובגשמיות גם יחד (כי בזה תלוי בראיתו הגשmitt של ילד היהודי) – נותנים להם חינוך שהוא היפך "תורת חיסים!"

עד כדי כך – שלוחים אותם לבתי-ספר שבהם אסורייט לחזקיה את שמו של הקב"ה, בורא עולם ומנהיגו! בתיספר שבהם לא מכנים את הקב"ה, כביבלו! – באמנים "מלא כל הארץ כבודו", ופשיטה שאף Ai לא יכול למנוע זאת; אבל כאשר מדובר אודות גילוי הקב"ה באופן שאוזן האדם תוכל לשמעו שמדובר בקדושים הקב"ה – הרי זה דבר שניינו לבחירותו של האדם, כפי שראוים במוחש!

וכמדובר בחתונות שלפני'(שיחת יו"ד שבט סכ"ג ואילך) אודות ה"גוזרה" – לפי מצב ההוה – החוסות להזכיר את שמו של הקב"ה, בורא העולם ומנהיגו ובורא האדם ומנהיגו – לא יזכיר ולא יפקד לומר דברים כאלו לילד! ומתעקשים להלביש זאת ב"אצללא" של צדק ויושר, ע"פ "חוקת היסוד" וכו', כייל בארככה.

כאשר אוסרים להזכיר את שמו של בורא העולם ומנהיגו – נוצר חלל ומקום פניו, המתמלא ע"י דבר שהוא תיפך רצונו של בורא העולם ומנהיגו: בהעדר הידיעה והזכור אודות בורא העולם ומנהיגו, "עין רואה ואוזן שומעת" – אין זו הנחגנת האדם היא באופן דיבשוריות לב אלך", איש כל השיר בעינו יעשה", בין אם המדובר אודות מילוי תאומות באופן דזול וסובא", או שאור תאות כיו"ב, כלומר, שמלא את כל תאותיו של ה"יצר הרע", ללא כל מעורר והגבלה – תיפך רצונו של בורא האדם ומנהיגו!

ואין צורך להסביר להורים את הדברים האמורים – מכיוון שהם רואים זאת במוחש בהנוגטים של ילדיהם!

וכמובן כמ"פ שרוכם ככלום של ההורים – ביום – שלוחים את ילדיהם לבטי-ספר הניל, הם עצם נתחנכו בתנ"ס ספר כלו (כאשר ישלו לשם ע"י הורייתם), וכן, אין זה באשותם, מכיוון שהם בבחינת "תינוקות שנשבו", כי לא חינכו אותם לידע ולחייב את גודל הצורך והחויניות שבחינוך היהודי אמיתי, "אל היהודים כתבתם וכלשונם"! – טעות זו נשתנה (משמעות שונה ומשונה) ע"י הורייתם, שלא העניקו להם את החינוך הרاوي!

ית. ולכן, דרושה השתדלות מיוחדת לפחות על אותם הורים שלא קיבלו חינוך היהודי הרاوي לשמו – להסביר להם את הצורך והחשיבות בחינוך יהודי אמיתי, ולפעול עליהם להעניק חינוך זה לילדיהם.

וכמו – אין זו עניין שצרכיהם לשנות או להפוך אצלם, כי אם לספר להם דבר שאינם יודעים, מכיוון שהוריםם לא סיפרו להם זאת (משמעות שונה ומשונה) שאותה חייהם של יהודים צריך להיות באופן שונה מאורה חייהם של שאר אומות העולם, ובלשון המגילה: "אל היהודים כתבתם וכלשונם".

וכאשר ידברו עם ההורים בדברים היוצאים מן הלב – בודאי יכנסו הדברים אל לב השומעים, ויפעלו את פעולתם, שמכאן ולהבא ישלו את ילדיהם לבטי-ספר שביהם לומדים תורה ה', ומהנים ליראת ה' ואהבת ה', כולל – "ואהבת לרעך כמוך", שם יקבלו חינוך יהודי אמיתי.

ובימינו אלו לא קשה לפחות – "לא בשםים היא" – כפי שהיא המכוב במדינה זו לפנינו 50 שנה, שאז היו צרכים "להפוך עולם" כדי לפחותם הורים להכיר ברכה וה צורך דחינוך היהודי אמיתי; ביום כבר ככלים (עכ"פ – רוכם ככלום) לידי החלטה שמצוותו של ה"זדור" בפיו אינה תכלית ומתורה בחיים, כי אם "אמצעי" להשיג על ידו דבר נعلا יותר, וכן, רחמנא ליצנן "להקрай" את כל מציאותו של הילד "למולך" של ה"זדור", ולהchner לשאוף להשיג עוד כמה "זודרים", ושיכול להוציאו עוד "אפס" (0) למספר 1" שמקבל מאביו, ואז יהיה לו "10" נמדדובר אmens אודות דברים "אפסיט", אבל מצד שיטת החשבון בעזה נקבע שכאשר מוסיפים "אפס" לאחרי "אחד", נעשה המספר "10"], וכך כן באו כבר לידי ההחלטה שמצב הנער הגדל ומתנגן ע"פ שרירות לבו (בהעדר החינוך לדעת שישנו בורא עולם כו') – אין כדברי! וכן, יכולם בקהל לפחותם הרים שמקאן ולהבא ישלו את בניהם ובנותיהם לבטי-ספר שבהם מתחנכים ברוח היהדות.

ומפני גודל ההכרה שבדבר – צרכיהם ויכולם לפחותם על ההורים לשנות את

מקומות הלימודים של ילדיהם (לבתי-ספר שבהם מקבלים חינוך יהודי) **תיכף** ומיד, אפילו כאשר נמצאים **באמצע** שנת הלימודים, ולא לדחות זאת לRARת שנת הלימודים הבאה.

וגם דבר זה לא קשה לפעול על ההורים – כי כאשר יסבירו להם בדברים היוצאים מן הלב ששחוותו של הילד בבית-ספר הניל מהוה עבورو "סם" שהוא היפך חיים, הרי **בודאי** שאף אי מההורים לא יעלה על דעתו שאין מהר ולהפסיק לתת את ה"סם" שהוא היפך החיים, מכיוון שהוא ניתן בכמותות קטנות, ומוייעד כמה זמן צרייך לנקחת עד ש"סם" זה יעמיד בסכנה את חייו, ולכן ניתן להמתין עד סוף הקיץ, וכיו"ב – אדם נורמלי שושומע מפי הרופא שיישנו "סם" שהוא היפך החיים, לא יהסס לרגע ויעשה את כל המאמצים לעצור **תיכף** ומידי את פעלתו והשפעתו של "סם" זה, ולא ידחה זאת לרגע א', **מאותה סיבה** שאינו אפשר לשער בדוק מתי תצטבר במות "סם" כזו שיכולה להוות סכנה רצינית לחייו! ומובן, שככל המדבר אוזות סכנה גשמית ומושג של "בעל מום" בנסיבות, הרי זה שיקד גם בוגנוול לסכנה רוחנית ומושג של "בעל מום" בנסיבות, ומה גם שהענינים הגשימיים תלויים בענינים הרוחניים.

ובדרך הטבע – יכולים לפעול זאת על ההורים רבים במשך זמן לא ארוך, וזאת – כאשר יניחו את כל שאר העסקים (מבלי הבט על גודל חשיבותם) על הצד, במשך שבועות או חודשים ספריים בלבד, ורכזו את מלאה ההשתדלות וה"שטרועם" לכל הפעולות הקשורות עם נושא החינוך.

יט. והנה, כאשר עוסקים כdblע בפעולות האמורות לעיל בקשר לעניין החינוך – הרי מלבד גודל העילי שבעצם העניין (שיותו ספו ריבוי ילדים וילדות שיקבלו חינוך היהודי אמיתי), תוסיף פעולה זו בברכתה להצלחה ב"מצבע" של הוצאה אחינו ואחיזתינו בני ובנות ישראל שמאחרי מסך הברזל, כנ"ל באורךה.

ובפרט שנוסף על הסוגולה שבפעולות דחינוך (כאמור לעיל סט"ז) שנס פורים הי בזכות פעולותיו של מרדכי בחינוכם של ילדי ישראל לتورה ותפללה – ישנו קשר וקודה **משותפת** בין הפעולה בעניין החינוך ובין הפעולה לחירותם והצלתם של היהודים הנמצאים מאחוריו מסך הברזל:

פעולות ההשתדלות בחינוכם של ילדי ישראל, להוציא אותן מבתי-ספר בעלי השפעה בلتירצויי ולהעבירם לבתי-ספר שנוטנים חינוך היהודי אמיתי – כמוות הצלתם של היהודים הנמצאים "מאחוריו מסך הברזל", כי אותן ילדים שנמצאים בבית-ספר שבהם **אוטרים** להזכיר את שמו של בורא העולם ומניחו – נמצאים הם "מאחוריו מסך הברזל" (במונון הרוחני)! וכן, ההשתדלות להוציא אותן ממש פירושה – הצלת נפשות ילדי ישראל "מאחוריו מסך הברזל"!

ובסגולון אחר: אותן הילדים שאינם מקבלים את החינוך המתאים – נמצאים הם בראשותם ובעולותם של ה"יצר הרע", וכמובואר במדוז'ל (סוכה נב, ב. ב"ר פ"ב, ו) ש"בתחלת קראו (לייצה"ר) הלק, ולבסוף קראו אורח, ולבסוף קראו איש", הינו, שבסתומו של דבר "נעשה בעל הבית", ואז הרי הוא מכניס את היצ"ט והנה"א ב"בית האסוריים" (במונון הרוחני) – "מאחוריו מסך הברזל"!

ועפ"ז מובן הקשר בין הפעולות דעניין החינוך לפעולות למען חירותם של

היהודים הנמצאים במדינה ההיא — מכיוון שנייהם תוכנים שווה : הצלתם של בניי מאחרוי משך הברזל.

ולכן, כל פעולה באין עניינים הניל מוסיפה ומסייעת בעניין השני, מכיוון שיש בהם נקודה משותפת, ומשום זה ישנה השפעה הדדית ביניהם, ובלשונו הידוע: "מדה נגד מדה".

וזהו גם הקשר דב' עניינים הניל עם ימי הפורים : העניין המיחודה דימי הפורים הוא — הצלת בני ישראל "ممיתה לחיים", משא"כ חג הפסח — שאז יצאו בניי "מעבדות לחירות ומפאילה לאור גдол", אבל לא "ממיתה לחיים", כבימי הפורים (ראה מגילה יד, א).

ועפ"ז מובן הקשר דהצלת בניי הנמצאים "מאחרוי משך הברזל" (הן כפשותו — במדינה ההיא, והן מובן הרוחני — בניל בענין החינוך) — כי מדובר אודות עין הנגע לחיי הנפש של בניי, והרי אצל בניי קשורים חי הנפש עם חי הגוף כפושים.

כ. מאמר המօסגר :

בנוגע לפתגמים העממי "מאחרוי משך הברזל", פתגמים שהתקבלו גם אצל יראי ה' — בהכרח לומר שיש מקור בתורה על עניין זה (ראה גם הערכה במכtab דמו"ש"ק כ"ד בטבת ש. ז.).

וע"ד שמצוינו בغمרא (ב"ק צב, א ואילך) סוגיא שלימה המבוארת "מנא הא מילתא דאמרין אינשי קו'" — בנוגע לכוכב פתגמים דאמרין אינשי. כמובן, מכיוון שישנו פתגם כזה אצל אנשים, בודאי אין זה באופן ד"נקרה נקרית", כי אם יש מקור לדבר בתורה.

ובנוגע לעניינו — יש לומר בפשוטות, שהמקור לפתגמים הניל ("מאחרוי משך הברזל") הוא — מיש (תבואה ז, ה) "לא תניך עליהם ברזל" (לגביה בניין המזבח). וכמובואר בכתב הארץ"ל ע"ח שמ"ט פ"ט. לקו"ת פי תזרען ש"ברזל" ר"ת בלחה חול צלפה להאה, והענין הבלתי רצוי שבזה (שלכן "לא תניך עליהם ברזל") הוא — שינוי הסדר באופן שהשפה קודמת לగירתה (בלחה לפני רחל, וצלפה לפניalach), ובלשון הכתוב (משל ל, כג): "שפחה כי תירש גבירתה".

כלומר : ע"פ שcolon נשי יעקב, והוא צדקניות ונכויות קו' — עפ"כ, בלבול הסדר קדושה הוא דבר בלתי רצוי, ועד כדי כך — שבריבוי ההשתלשות למטה מטה יכול להיות כתוצאה לכך עין שהוא היפך הקדושה למגורי, שזהו כללות האיסור ד"לא תניך עליהם ברזל".

וזהו המקור — בפשוטות — לפתגמים העממי "מאחרוי משך הברזל", מכיוון שמדובר אודות "مسך" שתכליתו ומטרתו היפך הקדושה, ולכן צריכים להלחםunganzo ולשלול זאת מכל וכל.

כא. ויה"ר שהזדיבור בכל הניל (עם היוטו מועט בכמות ובaicות ביחס לגודל חשיבות הדבר) — יבוא למעשה בפועל, כמובן, שכא"ו ישתדל ויעשה את כל התלויב בו בנוגע לעניינים האמורים לעיל, הן בגין הצלתם הרוחנית של ילדי ישראל שי"מאחרוי משך הברזל" במובן הרוחני, ע"י הפעולות המתאימות בעניין החינוך, והן

בנוגע להצלתם וshoreוּם של היהודים ש"מஅחרורי מס' הברזל" כפשוּתו, שיוכלו לcatch את שם ולבחר או מוקם מגורייהם מרצונם הטוב (מכיוון שאף א' לא אמר להם דעתות כו') – "לעשות כרzon איש ואיש".

וכאמור – עניין זה תלוּי בפועלתו של כאו"א מישראל, ה'חוטב עציך וושאב מימיך", ועודכוֹכ' – "ראשיכם שבטייכם", בעלי השפעה על ציבור (שבט) שלם, וכיו"ב, ועודכוֹכ' – אלו שיש להם השפעה ב"עיר הבירה" של המדינה כולה, וכן בכל עיר ואס' בישראל.

והרי הובטחנוּ "יגעתני ומצתתי", ככלומר, שכאשר ההתפקידות בזה תהי' באופן של גייעה – בודאי תה' ההצלחה בכל הפעולות באופן של "מציאה", היינו, שלא לפי ערך הgiעה. ובדוגמה עניין ה"מציאה" – שהגייעה מתבטאת רק בלקיחת המציאה ממקוםה והעברתה לרשותו, שאע"פ שלפעמים כורך הדבר בגייעה רבה, ולדוגמא: מציאת כרכ' זהב, כרכ' כס' או כרכ' של אבני טובות ומרגליות, שנשיאות משא כבז' זה לרשותו כרכ' בגייעה רבה – הרי גייעה זו אין לה ערך וחשיבות כלל לגבי ערכ'ה של ה"מציאה"!

ויה"ר שההתפקידות בעניינים אלו תה' באופן של מעלה מדידה והגבלה – עד דלא ידע, ואז תה' אצלו שמחה גדולה ביותר – מכיוון שרואה פרי טוב בעמלו, ושמחתו זו היא – בהוספה על שמחותם של היהודים שהיצילם ממעמדם ומצבם בהיותם "מאחרורי מס' הברזל" (בב' האופנים האמורים).

ועי"ז זוכים ל"שלימות העם" – מכיוון שכל ילד יהודי וכל ילדי ישראל מקבלים חינוך יהודי אמייני, המיסוד על הרעיון ד"לא ייכרע ולא ישתחוו", וכאשר מעמידים את "צבאות השם" – זוכים כל בניי לנצח מהגלוּת, כמו"ש "בעצם היום הזה הוציאה ה' את בני ישראל... על צבאותם", בಗאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקוּנו.

* * *

כ. בהמשך לה讲话 בעיל אודות עניין החינוך – הנה בימי הפורים ישנה הדגישה מיוחדת אודות כללות עניין החינוך, כਮובן ממש במילאה אודות המעלת המיוחדת דימי הפורים – ש"ימי הפורים האלה לא יעברו מותך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם":

הדרך שעיל ידה פועלים את הזכרון דימי הפורים על כל הדורות הבאים, באופן ש"זכרים לא יסוף מזרעם" – הרי זה עיי' כללות עניין החינוך, ככלומר, שמחנכים את דור העתיד באופן המתאים, כולל – הזכרון אודות ימי הפורים.

ובזה נכלל כללות עניין החינוך דקטנים וקטנות שלפני בר-מצווה ובת-מצווה – כמדובר במשמעותה והחידוש ד"זכרים לא יסוף מזרעם", קאי על קטנים וקטנות ממש שעדיין אינם חייבים במצבות:

כאשר מדובר אודות "זרעם" שלآخر בר-מצווה ובת-מצווה – הרי מכיוון שמצד עצם חייבים הם בכל עניין התורה ומצוותי, כולל עניין הפורים, נכללים הם במצווי ד"לא עברו מותך היהודים", וverbos אין צורך להגדיש ולהושיף ש"זכרים לא יסוף מזרעם"; אלא ודאי בהכרח לומר ממש "זוכרים לא יסוף מזרעם" – קאי על קטנים

וקטנות שלא הגיעו עדין לעול מצוות, ורק מפני היותם "זורעים" של אלו החביבים במצוות — מחנכים אותם בדרך התורה והמצוות, כולל הזיכרון אודות ימי הפורים ("לא יכרע ולא ישתחווה", וכיו"ב), כך ש"זכרים לא יסוף (אפיו) מזרעם", שלפני בר-מצוה ובר-מצואה.

ג. והנה, החובה על כלות עניין החינוך מוטלת (לא רק על האב, כי אם) גם על האם — כמובן בשיל"ה ש"הנישים מצוות על תוכחת בנים כמו האב, יותר מהם, מטעם שם פנוiot ומצוות יותר בבית כו'", כפי שהובאו בדבריו בצוואת כי'ק אדמור' מהירוש"ב נ"ע לזוגתו הרבנית אודות חינוך בנו (קונטרס חנוך לנער ע' 34 ואילך).

וכפי שרואים בפועל (ובפרט במדינה זו) — שבתוור "עקרת-הבית" יש לאשה השפעה רבה ומכרעת בקביעת אופן חינוך הבנים והבנות הקטנים (לפניהם בר-מצואה ובת-מצואה), לאיוזה בית-ספר לשלווח אותם, וכיו"ב, וביכולתה לעול בדבר כרצונה — באופן המתאים לבת ישראל, "בת שרה רבקה רחל ולאה".

וגם עניין זה — חשיבותו ומעלתו של נשי ישראל, שכן בכחן לפועל בחינוך הילדים וכי' — מודגש בימי הפורים:

בימי הפורים קורין אי' מחמש המגילות — " מגילת אסתר ", ככלומר, מגילה שנקראת על שמה של "אסטר" — אשה בישראל, וא"כ, מודגשת בהז גודל מעלהן של נשי ישראל.

דינה, אע"פ ש"אסטר" הייתה זו שביקשה ופעלה אצל חכמי ישראל אודות קביעותה של מגילה זו, כסופר בגדרא (מגילה ז, א) ש"שלחה להם אסתר לחכמים כתבני לדורות" — הרי עדינו אין זה טעם מספיק לקרוא למגילה זו ע"ש אסתר בלבד, כי יכולו לקרוא לה ע"ש מרדיי ואסתר — " מגילת אסתר ומרדיי " (ע"ד ובדוגמת מ"ש בסיום המגילה "ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס" — ע"ש שנייהם). ומכיון שע"פ "מנגה ישראלי" (תורה הו) נקראת מגילה זו בשם " מגילת אסתר " בלבד, ובפרט שם זה מופיע בכ"מ בתושבע"פ (ולא רק "מנגה ישראלי" שנטקל בדורות האחרונים),agem מנגה זה "תורה הו" — מובן, שהכוונה בהז להציג את גודל מעלהה של "אסטר".

כלומר: אע"פ שככל פעולותיה של אסתר היו ע"פ הוראותיו של מרדיי, וכמ"ש במגילה "וاث מאמר מרדיי אסתר עושה" — אסתר לא עשתה שום דבר ללא הוראותיו של מרדיי — אעפ"כ, כאשר דובר אודות ביטול הגירה במעשה בפועל (ש"המעשה הוא העיקרי), ללקת ולדבר עם אחשוריוס כו' — הנה מרדיי בעצמו לא הי יכול לעשות זאת (כמובן מפשטו התעניינים, אין עניין יוציא מידיו פשטו), ואמר לאסתר ש"ילעת כזאת הגעת למלכות" — כדי לבטל את הגירה.

ומכיון שביטול הגירה במעשה בפועל — "המעשה הוא העיקר" — נעשה על ידי אסתר,لن נקראת המגילה על שמה בלבד (" מגילת אסתר ", ולא " מגילת מרדיי ואסתר"), ואפיו לא " מגילת אסתר ומרדיי " — "נווצר תאה יאל פרוי".

כז. והتورה היא נצחים — הוראה בכל דור ודור, ולכן, מיידי שנה בהשנה כאשר קורין את " מגילת אסתר " בימי הפורים — אזי מתחדשים בחיות חדש כל העניינים הקשוריים עם " מגילת אסתר ", וכלל בראש — הדגשת מעלהן של נשי ישראל, וביחד עם זה — התפקיד והאחריות המוטלת עליהם.

וכאמור לעיל — "את מאמר מרדיי אסתר עושה": מרדיי בדורו ה' כמשה

בדורו, והי' מחברי הסנהדרין, שתפקידם — להורות לבני' את המעשה אשר יעשון. והנוגה של אסתר היא — אך ורק בהתאם ל"מאמר מרדי".

והזדיק בזה הוא — "אסטר עושה": כאשר מדובר אוזות עני של מעשה בפועל — מקיימת זאת אסתר בפועל ממש ("אסטר עושה") בין אם מבינה זאת בשכללה ובין אם אינה מבינה זאת בשכללה; מכיוון שכן הוא "מאמר מרדי" — עושה זאת אסתר תיכף ומיד. — לאחרי משך זמן יכולת היא לשאל את מרדי מהו הטעם והסבירה לכך, ומהדוע אין לומר באופן אחר כי (וכפי שמצוינו ב מגילת אסתר, ואוכו"כ במדרשי חז"ל); אבל בשעת מעשה — הרי כשנודע לה אוזות "מאמר מרדי", תיכף ומיד "אסטר עושה"!

ויתירה מזו: אסתר יודעת שהאחריות בנווגע למעשה בפועל מוטלת עליה דזוקא, כלומר, למורת שישנו מרדי ויישם חברי הסנהדרין וכו' —Auf'eck, בנווגע למעשה בפועל הרי היא זו שעוסקת בביטול הגזירה.

ומזה מובן בנווגע לכל הפעולות והתפקידים שמוטלים על כל אחת מנשי ישראל — שביחד עם גודל הזכות שבדבר, יודעת כל א' מהן את גודלה אחריות המוטלת עלי, וכלל בראש הררי היא מקיימת זאת בפועל ממש, ובתכלית השלימות — "את אמר מרדי אסתר עושה".

ולכל בראש — מילוי תפקידיה ושליחותה לדאג לחינוך הילדים בתטי-ספר שבhem מקבילים חינוך ברוח היהדות, וכאמור לעיל — שהפעולה בזה צריכה להיעשות תיכף ומיד, ויפה שעה אחת קודם, ואיל אפשר לדוחות זאת אפלו יום א' בלבד (ועאכו"כ שלא לדוחות זאת עד לאחרי סיום שנת הלימודים) — כי אין לשער את מدت ההשפעה הבתלתי רצוי שעול הילך לקבב מחר בהיותו בבית-ספר שבו אוסרים להזכיר את שמו של בורא העולם ומנהיגו, כנ"ל בארכוה.

כזה. והנה, נוסף על כחה של אלה בישראל לפועל בחינוך הילדים — בכחה גם לפועל על בעלה, כדיו הפירוש הפנימי במארז'ל שי"אשה כשרה רצון בעלה" — שהיא פועלות ועשה את רצון בעלה, היינו, שהוא מבטלת את רצונו הקודם (שהי' באופן בלתי רצוי), ועשה שרצוינו יהיו באופן המתאים לרוח היהדות, תורה ומצוותי.

כלומר: כאשר אלה שומעת מפי "מרדי" שבדור, מפי הרוב וכיו"ב, שהڌין הוא באופן שונה מהנהגתו של בעלה, ומתעוררת אצלה שאלת: כיצד תוכל להיות "אשה כשרה" המותנת ע"פ הפס"ד של הרוב, וביחד עם זה להיות אשה כשרה שעשו רצון בעלה (כפירוש הפסוט)? — הנה על זה בא הפירוש הפנימי ד"עושה רצון בעלה", שהוא פועל על בעלה שרצוינו יהיו באופן המתאים לרצונו של הקב"ה ורצוינו של "משה רבינו" ו"מרדי" שבדור, ובכך עושה היא ("יזי מאקט אויפר") שזה יהיה רצונו האמתי של בעלה.

ולדוגמא: לעיתים (ובפרט במדינה זו) יתכן מצב שהבעל מבולבל וモתרד ביותר מדאות הפרנסה, והוא לא מפסיק להתרוצץ במשך כל היום, ואינו מסוגל לישון בלילה — מרוב DAGOT הצרפתית!

פרנסתו אינה דורשת התרוצזויות ודאגות רבות כל כך; אבל היהות שהוא חושש ודואג "פָּן יִחְסַר לְחָמֹן" — הרי הוא גורם לעצמו DAGOT מיותרות לגמרי!

מה מקום לדאגה "פָּן יִחְסַר לְחָמֹן"?! — הרי הוא בעצם אומר בברכת המזון"

שהקב"ה יזון את העולם כולה בטובו בבחן בחסד וברחמים" [הויס בבוקר, לאחרי שסימן את סעודתו — קיים את המ"ע מן התורה "ואכלת ושבעת וברכת"], והודה להקב"ה על שנותן לו את פרנסתו (הוא לא מדובר אודות פרנסתו של חבירו, כי אם אודות פרנסתו) "בחן בחסד וברחמים"[], וא"כ, האם הוא חשוב שבנדויד השינה (שאינו יכול לישון מרוב דאגות) יעדזו להקב"ה, כמובן, לתת לו את פרנסתו ופרנסת בני ביתו!! — "טפש" שבעולם לא יהושב כן, ועאכוייך — יהודי השיך ל"עם חכם ונבון"! אלא מי — ישנו "מסך של ברזל" המונע ממנו להתנהג ע"פ הascal, אפילו ע"פ הכל דעת**הבהמית**, שכל של "bahma!"

גס "bahma" אינה קופצת לתוך האש. וזהו הטעם ששומר אין חייב לשלם עבור בהמה שקופה לאש (אף שהתחייב לשמרה), כי — בהמה הקופצת לתוך האש אינה נורמלית (הנוגה כזו מורה על חוליל ושבוגן גם מבחינתה של "bahma"), ועל בהמה כזו — לא התחייב לשמר.

עדיז' במשל — נפש**הבהמית**: כאשר אדם קופץ לתוך האש, ובענינו — שמכניס את עצמו למועד ומצב של דאגות וטרדות, הוא מבלב את עצמו ואת בני ביתו בדאגה וטרדה "פָן יחסר לחומו", וכי"ב — הרוי זה סימן שימושו או כשרה אצלו; הוא לא בריא — הוא בנוגע לבריאותה של הנשמה (נה"א), הינו, שחרר אצלו בחיה התורה — "חִיּוֹן וְאוֹרֶךְ יִמְנּוּ", ולכן חסר לו בבטחון בהקב"ה, ואינו חי עם פירוש המילות שאומר בעצם בברכת המזון "שהקב"ה יון... בטובו בבחן בחסד וברחמים", וכתוצאה מהז — חסר בבריאותה של הנפש**הבהמית**, ועד שהיא מסוגלת לקפוץ לאש! ובמצב כזה — תפקידה של האשה "לעשות" את רצון בעלה, ככלומר, לשנות את רצונו שאינו כדביי, ולפעול אצלו שמאן ולהבא ירצה להתנהג ע"פ הוראות היצ'ט! ומובן שפעולה זו צריכה להעשות בדרך נועם ובדרך שלום, וביחס של כבוד המתאים וכו', וPsiyat — שלא לפגוע בכבודו ולומר שהוא לא בריא וכו' ;

ישנן מחלות מסוימות שכאשר יגשו לאדם ויאמרו לו: הנה "חולה", ולכן רוצים לרפא אותה — לא ירצה לשמוע כל מה שמדובר אליו! ולכן צרכיהם למצוא את הדרכ לרפאה אותו מבלי להציגו שהוא "חולה" —

עדיז' בענינו — יש למצוא את הדרך הנכונה, בדרך נועם ושלום, כיצד להשפיע על הבעל ולפעול שרצונו יהיו באופן המתאים.

ומכיוון שמדובר אודות יהודית, שרצונו האmittiy מצד פנימיות נפשו הוא כדביי [Capsid הרמב"ם (היל' גירושין ספ"ב) שאיפילו כאשר צועק בפיירוש שאיינו רוצה להקים את דברי ב"ד, הרי זה רק מפני שי"יכרו תקפו", ככלומר, שישנו "מסך של ברזל" המסתיר על רצונו האmittiy; אבל מצד פנימיות נפשו — הרי בשעת מעשה (שצועק שאיינו רוצה להקים את דברי היב"ד) רצונו האmittiy הוא "לעשות את כל המצוות"] — בודאי ישכלים לפעול עליו ולשנות את הרצון החיצוני (שאיינו כדביי), ולגלות את רצונו האmittiy שמצד פנימיות נפשו.

ובפרט כאשר הפעולה בזה היא בדרך נועם ובדרך שלום, מתוך "שלום בית", שאז "שכינה שרווי בינוים" — הרי זה מוסיף בהצלחת פעולה האשה בעשיית רצון בעלה.

וכשם שהאשה עושה ופועלת את רצון בעלה בענין האמור לעיל (שלילת דאגת

הפרנסתנו וכיו') — כמו כן ביכולתה לפעול ולעשות את רצון בעלה בוג� לחינוך הילדים, ככלומר, לפועל עליו שגם הוא יהיה משוכנע שצרכיכים לשולח את הבנים והבנות לבית ספר שבו מחנכים ש"ייש בעה"ב לבריה זו", וישנה "עין רואה ואוזן שומעת", ולכן צרכיכים לקיים את כל הצעויות שצווה הקב"ה בתורתו, כולל — "כבד את אביך ואת אמך" (ציווי הנוגע להורים עצם), וכלל בראש — "אנכי ה' אלקיך גוי לא יהיה לך גוי".

כו. והמעשה הוא העיקרי:

בעמדנו בימי הפורים שאנו קוראים את " מגילת אסתר" — צרכיה לזכור כל אשה בישראל אודות התפקיד המיעוד שהוטל עלי בהיותה "עקרת הבית" וכן כל בת ישראל שמתוכוננת להיות "עקרת הבית" בכואז הזמן שתזכה לבנות בית בישראל — להשתדל שביתה יהיו חזור וספג באוירה של יהדות, בית יהודיתAMI, שבו נדלים בניים ובנות עוסקים בתורה ובמצוות, עי"ז שמעניקים להם חינוך יהודי הרואוי לשם. ובכללות — לפעול שביתה יהיו בית יהודיתAMI, שעליו יאמר הקב"ה "ושכنتי בתוכם".

אמנם נאמר "וישו לי מקדש גוי", אך קאי על בההמ"ק ממש, ובזמן הגלוות — "מקדש מעט", בית הכנסת ובית מדרש, שם נמצאים "ספר תורה", ולשם מתאפסים יהודים לשם עת הקရיה בתורה — וכן הקရיה במגילה — "ברובעם"; אבל ביחד עם זה אמרו חז"ל "ושכنتי בתוכם", בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד", ככלומר, **שלבו של כל היהודי**, "מנער ועד זקן טף ונשים", הוא משכן ומקדש להקב"ה.

וכאמרו — עניין זה תלוי בחינוך היהודי מתאים הנינתן לילדים בהשפעתה והשתדლותה של "עקרת הבית", שאז גדים הילדיים באופן שניכר עליהם בגלוי העניין **"דושכنتי בתוכם"**.

פ. והנה, ידוע מאזרז' ל(סתה א, ב) "בשבך נשים צדקנות שהיו באותו דור (דור השני) דגולות מצרים, ודור ראשון של הגולה מצרים) נג אלו ישראל ממצרים", ככלומר, שגאותן של כל ישראל, האנשים והנשים והטף, הייתה בזכותן של נשי ישראל.

ומבואר בכך **שעריך זכותך היהת** — קיום הציווי "פרו ורבו" בתכילת השלים, כמ"ש "ובני ישראל פרו ויישרצו וירבו ויעצמו במאד" — **ששה לשונות של ריבוי**! וכל זה — בידעם שנצחאים בגלות, וישנה גזירת פרעה וכו'!
עוד כדי כך — שאיפלו אצל "עמרם" הייתה קס"ד באופן אחר, ולכן פרש מיווכח כו', עד שבאה בתו ואמרה לו: "גזרתך קשה مثل פרעה וכו'!"

— בזודאי קיימה מרים מצות כיבוד אב ואם, במקיש וקייז מהנהגתו של אברהム ביחס לתורה אבי, וא"כ, בזודאי דיברה לאבוי באופן של כבוד כי; אבל תוכן הדברים ה"י — שאין ליהודי מה להתחשב עם גזירת פרעה, אלא לעליו לקיים את גזירותו של הקב"ה שצווה "פרו ורבו", ולכן צריך להיות העניין ד"פרו ויישרצו וירבו ויעצמו במאד".

وعניין זה فعل "איימתה ופחד" על פרעה וכל מצרים, ועוד שהתחילה להתלחש ביניהם: "הבה נתחכמה לו", וכי"ב. וסוכ"ס ניצחו נשי ישראל — נשים צדיקות שבאותו הדור!

בלתי מוגה

וכאמור — עיקר צדクトן התייחסה בקיום הציווי "פר ורבו", ועשׂו זאת מתוך תחושה והרגש של שמחה על כל ילד היהודי נסף, ובודאי שלא התחשבו בדאגות של פרנסתנו כי — מכיוון שהקב"ה דאג לכל צרכיהם של הילדיים, כמסופר במדוז"ל (סוטה שם) שהקב"ה hei מלcket להם שני עוגלים אחד של שמן ואחד של דבש, שנאמר וייקחו דבש מסלע ושלם וגוי" (עד מיש' יואכילחו מחלב חטה ומוצר דבש אשבעיך), ואח"כ היו מבצבעין ויזציאן בעשׂ השדה, שנאמר רבבה צמץ השדה נתתיק, וכיון שמתגדלו אין עדרים עדרים לבתיהם וכו', כלומר, שהקב"ה בעצמו התעסֵק בגידול לידי ישראל, "צבאות המש".

ובזכות הנוגטים של נשי ישראל באופן האמור — זכו כל בניי ליצאת מן הגלות, כמו"ש ייצאו כל צבאות הארץ מצרים".

ומובן שאין זה סיפור יפה בלבד, סיפור שאירע לפני אלפי שנים — "למפרע" — כי אם גם הורה בימינו אלו, מכיוון שי"כימי צאתך מארץ מצרים ארנו נפלאות" — בגאולה העתידה.

ובפרט ע"פ המבואר בכתב הארץ"ל שהדור האחרון דזמן הגלות, עקבתו דמשיחא, הוא הגלגל של הדור שיצא ממצרים, כולל — הנשים הצדיקות שחיו באותו דור.

ומזה מובן שע"י הנהגת נשי ישראל באופן האמור — זוכים להעמיד את "צבאות השם", וכולם ייחדו הולכים לקבל את פני משיח צדקנו, "ביד רמה", ומתוך שמחה טוב לבב — במורה בימינו ממש.

* * *

כח. צוה לנו ואמר מאמר ד"ה בלילה ההוא.

* * *

כט. ישנו עניין מיוחד בפורים דשנה זו — שקביעותו ביום הראשון בשבוע, וערב פורים (י"ג אדר, שאז هي עניין המלחמה וכו') חל ביום השבת, כדלקמן. ובחקדים:

בין הדברים שבו שונה פורים משאר המועדים [נוסף על האמור לעיל (ס"ה) שימושת כל המועדים היא במידידה והגבלה, ושמחת פורים היא למעלה במידידה והגבלה, "לבסומי כו' עד דלא ידע"], ישנו עניין שבו שווה פורים לחנוכה, ושניהם שונים מ חג הפסח (אף שבכלום ישנו עניין של נס):

בחג הפסח הי' העניין ד"גנוף למצרים ורופא לישראל" ברגע אחד — "זיהי בחצי הלילה גוי", הן הנס לישראל, והן הפכו (גנוף) למצרים. משא"כ בחנוכה ופורים — הי' לכל בראש עניין המלחמה, ואח"כ — למחזרתו — עניין הנס וכו', ביום מנוחה (כਮבוואר בקיורו בתו"א (ס"פ וישב), וbaraocah — בשאר דרישים).

ובפשטות: בחנוכה — נסתירימה המלחמה בכ"ד כסלו, ולאח"ז הי' העניין דהדלקת הנרות, וככללות העניין דנס חנוכה — בכ"ה בכסלו. וכן בפורים — המלחמה הייתה בי"ג אדר, וובשונן הבירה — גם בי"ד אדר, וקביעת "יום משותה ושםה" — למחזרתו. וכמי"ש ב מגילה (ט, טז"ח): "ושאר היהודים אשר במדינות המלך נקחלו

עמדו על נפשם . . ביום שלשה עשר לחודש אדר ונוח בארבעה עשר בו ועשה אותו יום משתה ושמחה", "והיהודים אשר בשושן נקהל בשלשה עשר בו ובארבעה עשר בו ונוח בחמשה עשר בו ועשה אותו יום משתה ושמחה". ובאופן זה נקבעו ימי הפורים – לדורותם בעיר הפרזים ובערים מוקפות חומה, מבואר בסוגיית הגمرا (ריש מגילה).
כלומר: לא זו בלבד שבי' עניינים אלו (מלחמה ומנוחה, ע"ד ב' העניינים דגנוף ורפואה) אינם ברגע אחד (כבחג הפסח), אלא אפילו לא ביום אחד, כי אם – מלחמה ביום אי', ומנוחה ביום ב'פ"ע – למחנות.

וטעם הדבר: הנס דפסח hei באופן שלמעלה מהתלבשות בדרלי הטבע – ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, כפי שהוא למלعلا מלבושים הטבע, ומצד בחינה זו – יכול להיות נוגף למצרים ורופא לישראלי רגע אחד ממש. משא"כ נס פורים (וחונכה) שנשתלשל ונמשך למטה ע"י התלבשות בדרלי וללבושים הטבע (השתדלותה של אסתר אצל אחשושת, עני המשתה וכו', ככל פרטיו הספרות דמגילת אסתר), ומצד לבושים הטבע (וככלות העניין ד"דברת תורה כלשון בני אדם") – לא ניתן לומר ב' העניינים דמלחמה ומנוחה ביום אחד, ולכן, עניין המלחמה הוא ביום אחד, ועניין המנוחה – ביום לאחריו, "ונוח . . ועשה אותו יום משתה ושמחה".

ונוחילוק זה קשור עם כללות החלוקת שבין פסח לפורים וחונכה – שחג הפסח הוא מן התורה, תושב"כ, ופורים וחונכה הם מדרבנן, תושבע"פ, ע"ד ובודגת החלוקת שבין נס שנעשה ע"י הקב"ה בכבודו ובעצמו, באופן שלמעלה מדרך הטבע, לנס שמתלבש בלבושים הטבע).

ובקביעות שנייה זו שפורים חול ביום ראשון – נמצא שי"ג אדר, שאז הי' עניין המלחמה כי, חול ביום השבת. ולכארה, הרי זה דבר פלא – מכיוון שי"שבת" ו"מלחמה" הם ב' עניינים הפקיים.

ל. והסבירו בזזה:

ב' העניינים דמלחמה ונס (מנוחה) שבפורים – עם היוצרים ב' עניינים הפקיים, עד שאינם יכולים להיות שניים ביום אחד (ככ"ל, הרי מובן שאי אפשר לומר שאין כל קשר ושיקות ביןיהם כלל, כי – אדרבה: כדי שיוכל להיות העניין ד"י"נו מאוביחים" וכותצא מה – – "יום משתה ושמחה") הי' מוכrho להיות תקופה עניין המלחמה – "הרוג בשונאים".

ובטיגנו אחר – בעבודת האדם: כדי שיוכל להיות כללות העניין ד"אורה ושמחה ושון ויקר", "אורה זו תורה, שמחה זה י"ט, שון זו מילה, ויקר אלו תפילהין" ("יהוקשה כל התורה כולה לתפילהין"), שזו כללות העניין ד"עשה טוב" – צריך להיות תקופה העניין ד"סור מרע", ורק לאח"ז יכול להיות העילי ד"עשה טוב" באופן ד"ונחפוך הוא".

וזהו כללות העניין ד"תעניתית אסתר" בערב פורים (מידי שנה בשנה) – ע"ד ובודגת עניין המלחמה, כי "תעניתית" קשורה עם יגעה ועינוי וצער הגוף כי, וגם עניין המלחמה קשור עם יגעה וצער הגוף, עד כדי סכנת נפשות וכו'. כלומר, שהעניין ד"תעניתית אסתר" בערב פורים הוא בדוגמה עניין המלחמה שהיא בי"ג אדר (בפעם הראשונה), וזהי ההכנה לכללות העניין דפורים – בדוגמה בעבודת ההכנה ד"סור מרע", כדי שיוכל להיות שלימות העניין ד"עשה טוב", ואףו ד"ונחפוך הוא".

ונהה, כאשר עבר פורים (י"ג אדר) חל ביום השבת (קביעות שנה זו) – אוֹי מקדימים את "תענית אסתר" (צום ועינוי כו' – עניין המלחמה, אמרת "אביינו מלכנו" הארוך (בשורת), ואמרת "דברי כבושון" וכו') ליום החמיישי שלפניו, מכיוון שככל עניינים אלו אינם יכולים להיות ביום השבת, כי "אין עצב בה".

אבל – כל זה רק בנוגע לענייני התענית שאינם יכולים להיות ביום השבת (עינוי, אמרת תחנון ודבורי כבושון וכו'); משא"כ כאשר מדובר אודות העין החיווי שבירום זה, ערבית והכנה לימי הפורים – אין כל סיבה שעניין זה לא יהיה ביום השבת, כמובן, שהעניין החיווי ד"ערב פורים" ישנו בכל שנה ושנה, גם כאשר הקביעות ד"יג אדר היא ביום השבת.

[קדושת השבת היא אמונה נעלית יותר מקדושת ימי הפורים, ועד שבמוצאי שבת ישנו עניין של "הבדלה" בין שבת לפורים, מכיוון שיום השבת הוא יום קדוש שאסור במלאה, משא"כ פורים מותר במלאה, כמובן, שקדושתו פחותה אפילו מקדושת יו"ט (כי "מלאה לא קבילו עליהו" (מגילה ה, ב) – אבל ביחד עם זה, מהוה יום השבת "ערב" והכנה לפורים. ובפשטות: הזמן ד"ערב פורים" (לא רק מציאות הזמן בעולם, כי אם גם מציאות הזמן בתורה) ישנו מידי' שנה בשנה, גם כאשר י"ג אדר חל ביום השבת].

ואדרבה: כאשר עבר פורים חל ביום השבת – אוֹי כל ענייני ההכנה לפורים הם באופן נעלם יותר, ביותר שאות וביתור עוז.

uneiין זה מתבטא גם בלשון ההלכה – שביום השבת "כל מלאכתך עשויה": ישנו אמונה עניין של "מלאה", ו"מלאה" זו היא "מלאכתך" (ולא מלאכת שמים), אלא "כל מלאכתך עשויה", כמובן, שאינו זוקק לעניין של גייעה וعمل ("יביעות אפק תאכל לחסם"), כי אם – להגנות ולהתענג מעניין ה"מלאה", ו/oraat לשבת עונג".

עוד עילי בזה: כאשר המלאכה היא עשויה ביום שני – הרוי זה לפער וביחס לעבודת ויגעת האדם בלבד; משא"כ כאשר המלאכה היא עשויה ביום השבת – הרוי זה בהתאם לעילי והשלימות דיים השבת, "שבת מקדשא וקיימא" מצד מעלה ולא לפי ערך עבודות האדם בלבד).

וכאמור – מכיוון ש"כל מלאכתך עשויה", אוֹי כל ענייני השבת הם באופן של תעונג, וזה גופא – כדיוק לשון חז"ל "כל המענק את השבת", כמובן, שיהודיו מוסיף עוד יותר בעניין השבת, ובעניין השבת גופא – הרוי הוא מוסיף בתעונג דשבת ("ענק את השבת"), שזהו העניין הנעלם ביותר שבבים השבת (כי תעונג הוא הפרט הנעלם ביותר שבכל דבר).

לא. עפ"ז יובן העילי המיחוץ שבקביעות שנה זו :

נסוף על העילי דימי הפורים ("אורה ושמחה ושותן ויקרי", "עד דלא דעת" וכו') שנפעל עליי ההכנה ד"תענית אסתר" (עניין הצום והעינוי וכו') – ישנו עילי נסוף עליי ההכנה דעכבר פורים שחיל ביום השבת, מצד גודל העילי דיים השבת, שאז "כל מלאכתך עשויה" – "עשוויה" (לא רק מצד עבודות האדם, כי אם גם מצד מעלה, מקדשא וקיימא), וכל ענייני השבת (כולל ההכנה לפורים) נועשים באופן של תעונג – "ור/oraat לשבת עונג", שמצוות מובן גודל העילי דימי הפורים בשנה זו – מפני היותם לאחרי ההכנה דעכבר פורים בתכלית השלים – ביום השבת.

כלומר: גם כאשר עבר פורים חל בשבת ישנו כללות עניין ההכנה לפורים הקשורה עם עבודה ויגעת האדם – כי גם בקביעות כזו ישנו העניין ד”תענית אסתר” (צום עיינוי באופן של גגעה כו’) ביום חמישי שלפניו, וכן אין זה באופן ד”נהמא דכיסופא”; וכןף להה – ישנו גם העילי דערב פורים שחול שבת, אז נעשים כל ענייני ההכנה לפורים בתכילת השילימות – ”כל מלאכתך עשוויי”, באופן של תעונג.

ומובן, שכל האמור לעיל אוזות העילי המיעוד שבקביעות שנה זו, הרי זה דבר השיקיך רק ליחידי סגולה בלבד, אלו שעוסקים בדברים העומדים ברומו של עולם, כי אם לכואו”א מישראל, מ”ראשיכם שבטיכם” עד ”חווטבעץ וושאב מימיך”, ”מנער ועד זקן טף ונשים”.

ובסתנו אחר: גם ”חווטבעץ וושאב מימיך” יכולים להגיא לעילי זה, מכיוון שגם אלם ישנו לכל בראש עניין התענית (בימים החמייש), ולאח”ז ערב והכנה לפורים ביום השבת; וגם ”ראשיכם שבטיכם” זוקקים להגיא לעילי זה – מכיוון שלאחרי כל העילויים שבעבדה ויגעה בכך עצמה, עדין זוקקים הם לעילי דיום השבת – ”מקדשא וקיימא”.

וכmodoבר כמו”פ שכאשר ישנו עילי מיעוד הקשור עם קביעות השנה – אין הכוונה שעילי זה ישנו רק בשנה זו, אלא עילי זה הוא בהינתן ”פעולה נשכחת” על כל השנים שלאחרי זה, עד לפעם הבאה שתה כי קביעות כזו יום הפורים ביום ראשון), שאז מתחדש הדבר בחיות חדש. ועי”ד שכל ענייני הפורים הם באופן ד”פעולה נשכחת” על כל השנה כולה, עד לימי הפורים בשנה הבאה, שאז מתחדש הדבר ביתר חיות כו’.

לב. ההוראה מכל הניל”ל בוגneau לפועל – ובתקדים :

בימי הפורים ניתן לייהודי כח מיוחד לעסוק בכל ענייני הפטת היהדות – עי”פ משי”ג במגילה: ”לךכנס את כל היהודים”, ככלומר, לכנס ולפעול על כל היהודים שייהיו במעמד ומצב הרואי.

וכידוע פtagמ כי”ק מו”ח אדמוי רנשיא דורנו – שהמצווה הראשונה בתורה היא ”פרו ורבו”, ככלומר, לעשות עוד ”חסיד” ועוד ”יהודי”!

מה פירוש לעשות עוד יהודי? – לגיר גוי ולעשתו יהודי – אין מצوها כזו! אלא הפירוש זה – שכאשר ישנו יהודי שישבח ואינו זוכר שהוא יהודי, אז ההפקיד הוא להזכיר לו שהוא יהודי [CMDOBER באורך להתווועדות דיום השבת (ערב פורים) אוזות ההוראה הנלמדת מפי צבור – יהודי צריך לזכור אוזות עצם מציאותו כו’ (ראה שיחת ש”פ תצוה פ’ זכור סי’)], ועי”ז מתחדשת כללות מציאותו של היהודי זה. וכameron”ל שהובא בפרשטי על התורה (CMDOBER ג’, א) – פשוטו של מקרה: ”אללה תולדות אהרן ומשה – ואני מזכיר אלא בני אהרן, ונקראו תולדות משה לפי שלמדן תורה, שכל המלמד את בן חבירו תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו יlidu”, ככלומר, שכאשר מקרים יהודי לענייני התורה ומצאותי – איזו מתחדשת כללות מציאותו, ”כאילו יlidu”.

וזוהי כללות ההוראה דימי הפורים – ”לךכנס את כל היהודים” – לקרב את כל היהודים לענייני התורה ומצאותי, עי”ז שמקיים – מתוך ”שטרועם” – את הציווי ”פרו ורבו” במובן הרוחני, ועד שעי”ז ”קובשיים” את העולם כולו – ”פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשוה”.

ובזה גופה ההודגשה היא – "לך כנס את כל היהודים הנמצאים בשושן": כאשר היהודי נמצא בגלות, ובחושך כפול ומכופל ועקבתא דמשיחא – יתכן שיחשוב שאיינו בכלל "הנמצאים בשושן", שושן הבירה, עיר הבירה של מלך מלכי המלכים הקב"יה, בידועו ש"עו"ז וחודה במקומו", ולעומת זאת – נמצא הוא בחשכת הגלות!

הנה על זה אומרים ומסבירים לו: "כל היהודים (ה)נמצאים בשושן", כמובן, מכיוון שהוא "יהודי" נמצא הוא בשושן הבירה", כי בכל מקום שיש יהודי נמצא – בא הקב"יה למקומות זה, ובלשון חז"ל (מגילה כת. א. במדבר ספ"ז): "יבכל מקום שغال שכינה עמָהן כוּ", "יגלו לעילם שכינה עמהם", וא"כ, נעשה מקום זה "שושן הבירה" – עיר הבירה של הקב"יה.

ויתריה מזו: על כל יהודי נאמר "והנה ה' נצב עליו" – עד מארז"ל (ב"ר פפ"ב, ז) "האבות הון המורכבה, שנאמר ויעל אלקים מעל אברהם... והנה ה' נצב עליו" – "דער אויבערשטער האלט זיך אויף אים, כביבול!" וא"כ, בודאי שכל מקום שבו נמצא היהודי הוא "שושן הבירה", עיר הבירה של הקב"יה.

לא. ונוסף על כללות העניין דהפעצת היהדות המודגשת במיש"ז "לך כנס את כל היהודים" (כנ"ל) – ישנה הדגשת מיוחדת בימי הפורים אודות כלפרט ה"מבעדים": "לך כנס את כל היהודים" – אהבת ישראל ואחדות ישראל. ונוסף לה – המוצה ד"משלוח מנות איש לרעהו" קשורה אף היא עם העניין דאהבת ישראל ואחדות ישראל. ו"מתנות לאבינוים" – עניין הצדקה.

"לייהודים הייתה אורחה ושמחה ושושן ויקר" – "אורחה זו תורה" – מבצע תורה, "ויקר אל תפילין" – מבצע תפילין, שבזה נכללים כל שאר ענייני התורה ומצוותי – "הוקשה כל התורה יכולה לתפילין".

ואאקו"כ המבצע אחדותם של בניי עיי כתיבת ספר תורה כללית – בהתאם למש"ג "ויתכטבו אסתר המלכה..." את אגרת הפורים הזאת השנית" (בנוסף "על כל דברי האגדת הזאת" – הריאונה), ומובן הקשר עם כתיבת ספר תורה – מכיוון שבפורים נפעל העניין ד"קימו וקבעו היהודים", "קיימו מה שקבע כבר" – במתנו תורה. ובאופן שכל בנוי מתאחד עיי כתיבת הספר תורה – כמודגם גם בזוה שה"כתב" הוא "קימו וקבע" (נוסף על מיש"ז "וקבל היהודים את אשר החלו לעשות", שם גם ה"קררי" הוא "וקבל") – לשון יחיד, וכן "וונכטב בספר" – לשון יחיד.

וכמו כן ג' המבצעים דנורוות שבת קודש וו"ט, כשרות האכילה ושתיי וטהרת המשפחה, שלשלתם קשורים עם עניין השבת, כמובן ממאז"ל (שבת קיט, ב) אודות ליל שבת – "ער דליך ושולחן ערוך ומיטה מוצעת", וש"יכותם לפוריים – ע"פ המבואר במדרז"ל (מגילה ז, א) עה"פ "יויאת שבע הנערות גו'" (שנאמר בנוגע לאסתר) "שהייתה מוניה בהן ימי שבת" (שהיותה משרהת לה אחת באחד בשבת ואחת בשני בשבת ואחת בשלישי בשבת וכן כולם, וכשהಗי עום שפהה של שבת יודעת שהיום שבת (פרשי"י), כדי שתוכל לקיים את המצוות השיעיות לשבת – "ער דליך ושולחן ערוך ומיטה מוצעת". ועד"ז בנוגע לשאר המבצעים – שכולם מרמזים ב מגילת אסתר כו', כמו"פ בארכואה.

לד. ו"המעשה הוא העיקר", ובלשון הידוע – "טאפארויד-א-פלאחו" (הגוזן על העץ) :

כאשר באים ימי הפורים בכל שנה ושנה – ישנה התעוררות ונtinyתת כח מיוחדת בוגע להטעסקות בכללות העין דהפקת היהדות, עי' עין ה"מבצעים", כנ"ל בארכחה. וכן, צרייכים לנצל התעוררות ונtinyתת כח זו, ולהביאה לידי מעשה בפועל,akash כל השנה יכולה.

ובפרטות: כאשר באים ימי הפורים – מתחדשת מציאותו של היהודי באופן חדש, כך שכאשר מסתכל ב"ראי" – רואה הוא אדם חדש! – יש לו אמנים אותו השם מקודם, והוא נמצא באותו ד' אמות וכוכו, אבל מציאותו היא מציאות חדשה – מכיוון שפורים עניינו הצלה בניי "ممיתה לחיות" (כנ"ל סי"ט), וכן הוא בכל שנה ושנה. וCMDובר כמו"פ שככל עניינו הפורים אינם באופן ד"ל למפארע", ככלומר, דבר שהיה בעבר, ואילו בהווה רק "זכרים" אודוטויו – אלא "הימים האלה נזכרים ונעים", ככלומר, שככל עניינו הפורים **נעשים** שוב כבפעם הראשונה. ויתירה מזו: באופן של חידוש – עד המבואר באגה"ק (ס"י) בנוגע לריה ש"בכל שנה ושנה יורך ומאריך... אור חדש ומחודש שלא hei מאיר עדין מעולם", ומהז מהבן שכן הוא בכל העניינים שלהם באופן ד"אחת בשנה".

ונוסף על ההוראה דלעיל בנוגע לימי הפורים בכל שנה ושנה – ישנה הוראה מיוחדת בקביעות השנה זו, שיום הפורים חל ביום ראשון בשבוע, וערב פורים – ביום השבת:

מכיוון שההכנה לפורים (ערב פורים) היא ביום השבת, אז "כל מלאכתך עשווי", ועד כדי כך שהיא "עשוי" באופן העשי' דלמעלה, "שבת מקדשא וקיימא", וכללות העובודה היא באופן של תענווג (כנ"ל בארכחה) – הרי מובן שבקביעות כזו ישנה נtinyתת כח מיוחדת בנוגע לפורים, כולל – הפעולות דהפקת היהדות וכל עניין ה"מבצעים" הקשורים עמו ימי הפורים (כנ"ל בארכחה), שככל עניינים אלו יהיו באופן עלה ביטור, ביתר שאת וביתר עוז, ובאופן זהה – ממשכים הם בשושן פורים ובכל הימים שלѧח"ז.

לה. והנה, נוסף על ההוראה בנוגע להפקת היהדות וכל ה"מבצעים" אצל כל בניי – ישנה הוראה נוספת מימי הפורים שצרכיים להשפיע בעשיית טוב וצדק ויושר בעולם כולו, כולל – אצל אומות העולם, כדלקמן:

ובהקדדים:

כל לראש – מודגש במגילה שהנהגו של היהודי צריכה להיות באופן ד"לא יכרע ולא ישתחווה", וזאת – אפילו כאשר לא מדובר אודות עניין של ע"ז, כי אם שם כבוד כי' (ראה גם שיחת תענית אסתר סי' י) – רחמנא ליצלו שרודי ותבטל ישתחווה בפני הגוי ח"ו, וכמאיז"ל (סוטה מא, ב – כగירסת העין יעקב): "כל המחניף את הרשות סוף נופל בידיו" – היפך עניין הנצחון ח"ו!

ולא זו בלבד שהיהודים עומדים בתוקף בפני הגוי, אלא עוד זאת – "נופל פחד היהודים עליהם", ככלומר: למורות שביג'ג אדר הי' מעמד ומצב שהוא זוקקים למלחמה עם גויים ו"גויישקיט", הנה בי"ד אדר (תיכף ומיד למחרטה) – "נופל פחד היהודים עליהם", כך שלא hei צורך בעניין של מלחמה כלל!

עוד כדי כך — שכוכ"כ מבין הגויים זכו להגעה למעמד ומעמד ד"רבים מעמי הארץ מתיהדים", וכמודגש בכתב שתופה זו לא הייתה באופן דיווצה מן הכלל, אלא "רבים מעמי הארץ מתיהדים".

וזהו ההוראה והלימוד לכוא"א מישראל בעבודתו, כאשר בא ב מגע עם "גויישקיט" או עם גוי כפשוטו — שם בערב פורים היה במעמד ומעמד שפחד שהגוי יראה שיש לו זקן עם פאות, והולך עם לבוש ארוך כו', ואני רוצה לאכול יחד עמו וכו',

— וכטענת המן לאחשורוש: "אפילו נופל זבוב בכושו של אחד מהן זורקו ושותהו, ואם אדוני המלך נוגע בכושו של אחד מהן חובטו בקרקע ואינו שותהו" (מגילה יג, ב) —

אויז באה ההוראה דימי הפורים — שאין ליהודי מה לפחד מפני הגוי, ואדרבה: "תורת אמת" מספרת ש"המן" ניסה כבר לטוען טענה הניל'יל, ובסופה שלדבר — "בית המן נתתי לאסתור ואותו תלו על העץ על אשר שליח ידו בייהודים!" ומיצוה לעשות כן — אחשורוש, מלך גוי! — אסתור ומרדכי לא הי' בכם לצות על זה, מכיוון שהיו בಗלות כו', ולכן הי' צריך אחשורוש (מלך גוי) לצות על זה, ומדווע צוה כן — כיון שמדובר בכך רק היתה הפעולה ד"ילך כניסה את כל היהודים", וככלות ההנחה באופן ד"לא יכרע ולא ישתחווה".

וזהו ההוראה לכוא"א בעבודתו — שאין לו מה לפחד מהגוי ח"ו, ופשיטה שהנאגתו היא באופן ד"לא יכרע ולא ישתחווה", ועוד כדי כך — ש"נפל פחד היהודים עליהם".

ויתירה מזו: לא זו בלבד שהיהודים מתנהג בכל התוקף ואיינו מטופל מהגוי (כי נפל פחד היהודים עליהם!), אלא עוד זאת — היהודי פועל על הגוי להתנהג ע"פ צדק יושר, ע"י קיום ז' מצוות דבנן נח.

וגם עניין זה מודגש בספר המגילה: נוסף לכך ש"בבזזה לא שלחו את ידם" (אפילו ביחס לאלו שהרגו במלחמה, ועכ"כ ביחס לשאר אומות העולם) — הרי לאחרי שמרדכי העשה "משנה למלך", השתדל מרדכי בטובתם של כל התושבים שהיו בכל מדינות המלך אחשורוש (הן היהודים, והן — להבדיל — אינם יהודים), ששבוע ועשרים ומה מאה מדינה".

וכמובן פרעם בארוכה אודות מארז"ל (מגילה טז, ב)עה"פ "וירצוי לרוב אחיו", "ולרוב אחיו ולא לכל אחיו, מלמד שפרשנו ממנו מקצת סנהדרין", "לפי שבטל מדברי תורה ונכנס לשורה" — שאע"פ שהעובד בצריכי ציבור כועס בדברי תורה" (שו"ע או"ח ס"ו ס"ג — מהירושלמי ברכות פ"א ה"ה), ועוד כדי כך שהעובד בצריכי ציבור איינו מפסיק לק"ש (שו"ע שם ס"ע ס"ד), הרי הכוונה ב"צריכי ציבור" היא — צרichim shel ישראל; ואילו מרדכי — בהיותו "משנה למלך", עסוק גם בצריכי המלכות כפושטה, כלומר לא רק בונגוע לצריכיהם של בניי, כי אם גם בונגוע לצריכיהם של אומות העולם, ע"ד מ"ש "בלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו גויי".

וזהו ההוראה הנוספת שלמדים מסיפור המגילה — היהודי צריך להשתדל גם עברו טובתם של כל אומות העולם, ע"ז שמשיפוי ופועל עליהם לקיים ז' מצוות דב"נ, שככלותם ותוכנם — קיום העולם באופן ד"לשכת יצרה".

וכאמור לעיל — כאשר הקביעות דפורים היא ביום ראשון, ורב פורים ביום השבת — אזי ישנה נתינת כח מיוחדת על כל ענייני הפורים, כולל — פועלת ההשפעה על אומות העולם שיקיימו זו מצוות דברי, ולכן, הפעולות בזיה נעשות יותר מאשר ב היתר שאותם וביתר עוז.

לו. האמור לעיל אודות תפקיים של בניי לפועל ולהשפע גם על אומות העולם — הרי זה גם בהᾶשך להתעוררות והרעד לאחרונה אודות הצורן לעסוק גם בעניין זה, ע"פ פס"ד הרמב"ם (הלי מלכים ספ"ח) "וְכֹה צוֹה מֵשָׁה מִפְּנֵי הַגּוֹרָה לְכֹוף אֶת כָּל אֲבֵי הָעוֹלָם לְקַבֵּל מִצּוֹת שְׁנַצְתּוּ בְּנֵי .. וְהוּא שִׁקְבֵּל אֹתוֹן וַיַּעֲשֵׂה אֹתוֹן מִפְּנֵי צוֹה בְּהוּ הַקְּבִ'ה בְּתוֹרָה וְהַוּדָעָנוּ עַל יְדֵי מֵשָׁה וּבְנֵיו כְּרוּי", ולא רק "מפני הכרע הדעת".

ובפרט כאשר נמצאים בסוף זמנו הгалות, אז נוגע עניין זה ביתר שאת וביתר עוז — דההה, כל יהודי מאמין באמונה שלימה בבייאת המשיח ("איחכח לו בכל יום שיבואו"), ומכיון שפסק הרמב"ם (הלי מלכים ספ"א) "שמשית צדקנו" ייתכן את העולם יוכל לעמוד את ה' ביחיד, שנאמר כי או אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא אולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד" — מובן, שבתור הכנה לכך צרכיים לפעול על אומות העולם שיקיימו זו מצוות דברי, ככלומר, תיקון העולם באופן ד"לשפת יצירה", הכנה לתיקון העולם בתכלית השלימות — ע"י משיח צדקנו.

וכפי שרואים בפועל, ובפרט במדינה זו, שכאר מדברים עם אינס-יהודים בדברים היוצאים מן הלב, ומספרים להם דברים לאmittתם — שהיהודים מושבע ועדם מהר סיני שנוסף על קיומ תרי"ג מצוות שלו, לעיו לפעול ולהשפע על אומות העולם שיקיימו זו מצוות דברי, כדי שיהי' קיומ העולם באופן ד"לשפת יצירה" תרי"ג מצוות שנתחייבו בהם בניי — יש מהם מצוות שבין אדם לחבריו, ויש מהם מצוות שבין אדם למקום; אבל זו מצוות דברי — עם היותם ציווי הקב"ה (בין אדם למקום), ועד שקיים צורך לצורך "מפני צויה ביהו הקב"ה כו'", הרי תוכנם הוא — קיומ העולם באופן ד"לשפת יצירה" — אזי מצלחים לפעול זאת.

ולכן, כאשר ישנים בין אומות העולם כלו שמתעקשים לאסור את הזורת שמנו של בורא העולם ומהנוכו (כנכ"ל בארכוה) — צרכיים להשתקדله להשפע עליהם ולשכנע אותם, בדרכי נעם ובדרך שלום, שייגיעו להכרה שהזורת שמנו של בורא העולם ומהנוכו וקיים הציוויים שלו (זו המצוות דברי) נוגעים לקיום העולם באופן ד"לשפת יצירה". וכפי שרואו בפועל שהצליחו לפעול זאת גם על אלו שלכתהילה התנגדו לכך.

וכאשר ישנו יהודי שטוען שהוא מתביחס לדבר ולהשפע על אומות העולם — אומרים לו: התורה ("תורת אמת" ו"תורת חיים") ידעה שיכולה להיות מציאות כזו, ולכן, בהתחלה ה"ישולחן ערוך" ישנה הוראה לכל יהודי ש"אל יבוש מפני המליגים"!

ומכיון שההתורה מצואה "אל יבוש מפני המליגים" — בהכרח לומר שניתן (מקודם לכך) הכח לקיום ציווי זה, ובלשון חז"ל: "איני מבקש לפיו חי אלא לפיו חיין". וכך מדובר כמי' שכך הוא אפילו אצלبشر ודם, ועאכ"כ — אצל מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ואם בכל זאת מתבכייש הוא — עליו לדעת שבושא זו נובעת מהנה"ב והחיה"ר, מלך זקן וכסיל", ובזה גופא — לא מצד היותו "מלך", כי אם מצד היותו "כטיל!" וכן — אין לו ברירה אלא להתגבר על הבושא, ולעשות את מה שモטל עליו ("שעם זיך און טו וואס דז דארפסט טאן")!

לו. ויה"ר שכל המדבר לעיל אודות ההוראות דימי הפורים — יבואו במעשה בפועל, ובאופן ד"תנן לחכם וחיכם עוד" — יותר ממה שנאמר כאן, ובפרט כאשר ילמדו ויעיינו בכל הספרים שבהם מדובר אודות הענינים הניל' (כאמור לעיל שהדברים הם מلكוטים "מי ספרים ומפי סופרים"), והעיקר — המעשה בפועל. וכל ענינים אלו ייעשו באופן שלמעלה מדידה והגבלה — "עד דלא ידע", הן בימי הפורים, והן בכל הימים שלאחר' (כאמור לעיל כל ענין הפורים נשכים על כל השנה כולה).

ועי"ז זוכים לפירצת כל הגדרים ומדידות והגבולות במשך כל השנה כולה, שנה של "אורה ושםחה ושון ויקר", הן כפשו — פשוטו של מקרה, ולאח"ז — ככל דרישות חז"ל (כ כי סדר הלימוד הוא — לכל בראש פשוטו של מקרה, בהיותו בן חמיש לקרה, ורק לאח"ז — לימוד דרישות חז"ל במשנה וגמרה, בן עשר למשנה ובן חמיש עשרה לגמרא).

ומובן, שמכיוון שמדובר אודות דרישות חז"ל **שבתורה** — הרי זה פס"ד **למטה**, כי התורה "לא בשמים היא", אלא עניה לפועל בפועל ממש, בעוה"י הגשמי (הגשמי דყיא, כי את החומריות של עוה"ז (עויה"ז החומר) כבר הפכו מזמן לגשמיות), ככלומר, שגס התוכן דדרישות חז"ל ("אורה ו תורה וכוי") נמשך למטה בפועל ממש. ובקרוב ממש זוכים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו — **"מיסמץ גאולה לאולה"**, תיכף ומיד.

לה. נהוג בכל שנה ושנה לעורך בפורים מגביה עברו "קרון רבינו". וכל הרוצה — יכתוב עיג פתקא בפ"ע את שמו ושם אמו, כדי להזכירו על החzion דכ"ק מוח' אדמוני רנשיה דורנו. וגדולה צדקה שמקרבת את הגאולה.

ויה"ר שכל ענינים אלו ייעשו באופן שלמעלה מדידה והגבלה, ועי"ז נזכה לצאת מהגולות באופן שלמעלה מדידה והגבלה — "עם עני שמייא", וביחד עם משיח צדקנו "טסיטס" — "עם עני שמייא" — לארכצנו הקדושה, "ארץ אשר גוי תמיד עניי הי אלקיך בה מרשית השנה ועד אחירות שנה", שלימות הארץ, ביחד עם שלימות התורה ומצוותי — "קיימו מה שקבלו כבר", ובאופן דשלימות העם — "מנער ועד זקן טף ונשים", וכל זה — "באים אחד", ומתוך שמחה וטوب לבב.

[צורה לנגן ניגון הכהנה. ניגון אדמוני רוזקן (בבא הרביעית — פ"א). "ניע צוריצי כלאפקצי".]

צוה להחzon ר' משה שי"ט לשוסקי לנגן "шибנה בית המקדש במהרה בימינו".

כ"ק אדמוני רשליט"א התחילה לנגן "ניעט ניעט ניקאוא".

צוה לנגן את ניגונו של הסבא משפולי ("ידער שפאלער זיידע") — "האָפַּאָזַּאָק", ורמז בידו הקי לשורך.

ואח"כ אמר [:]

פורים

לט. מכיוון שפורים הוא "שלושים יום לפני החג" – הרי כאן המקום להזכיר אודות לימוד הלכות חג הפסח, וכן אודות הפעולות ד"מבחן פסח", ובמיוחד – "מעות חטאים" (כפי שהזכיר גם בשנה שעברה, ובכל שנה ושנה).
וכאמור לעיל – גדולה צדקה שמקربת את הגאולה, ובפועל ממש.
כ"ק אדמוני שליט"א הזכיר אודות אמרת ברכה אחרת.
טרם צאתו התחילה לנגן "כי بشמחה תצאו".

